

avgust 2024

Leto 2024

Pacifik

1. avgust 2024, četrtek

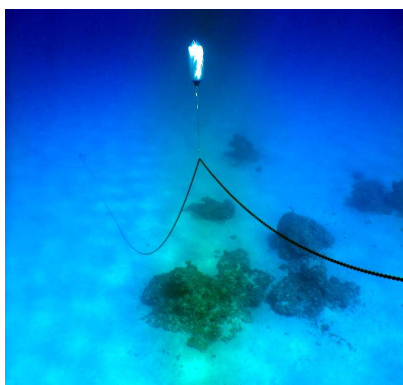
Tahanea, Iles Tuamotus

Glede na situacijo, ko je sidro ležalo le meter ali dva od najbližje koralne glave, sva se še dobro zmazala iz godlje. Majhen ovinek okoli te glave je bil potreben v pravem trenutku in veriga je bila prosta. Pravzaprav, prosta je bila ves čas, le pri dvigovanju bi se lahko zapletla. Vreme nama je šlo na roko, vidljivost do dna je bila perfektna. Ostale koralne glave na poti pa itak niso bile problematične, veriga je visela visoko nad njimi.

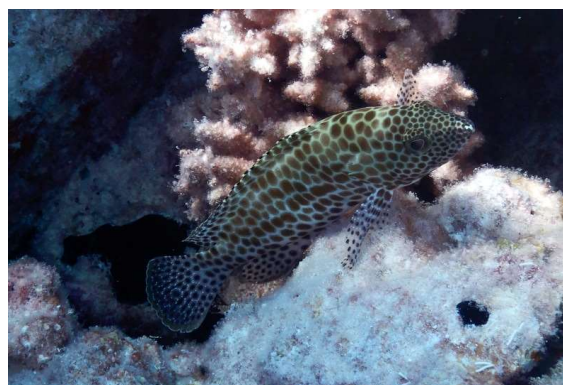
Okoli sidra sva naredila več kot 200 stopinjski lok. Preden je veter obrnil, je sidro ostalo na centimeter točno na tistem mestu, kamor sva ga položila. Takrat je vleklo okoli 30 vozlov in val se je valil preko 20 milj dolge lagune. Ob vrtenju vetra pa se je premaknilo za nekaj metrov in spet dobro vkopalo. Ker je bila veriga plavajoča, se je pravzaprav premaknilo manj, kot sem se bal, da se bo. Nimam izkušenj s plavajočimi verigami. Bil sem pa šokiran, ko sem videl, kaj je naredil veter in val s sidrno kljuko. Precej jo je poravnal in zdi se mi, da bi se kmalu tudi odlomila. Sidrna kljuka je konkretna jeklena zadeva!

Prestaviva se za miljo. Vesna gre tako lahko v snorklarijo na drugo mesto. Pa ni bilo tako v redu, kot včeraj. Ni videla šarkija.

Jaz službujem, malo gledam, kam bi glede na vreme lahko zavili naslednji teden in brkljam po barki. Novo kljuko za verigo sem na tem nenaseljenem atolu dobil v navtični trgovini Chez Mala. Pravzaprav ima ta čendlerija kar dobro izbiro. Izbiral sem lahko med tremi različnimi modeli. Take ponudbe nima niti Motomarine v Trstu!

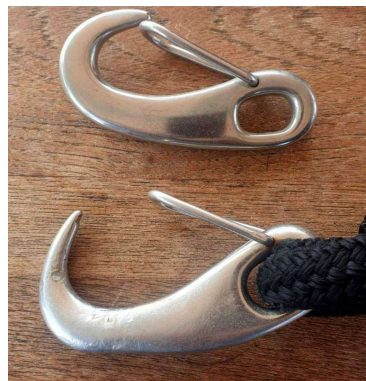
veriga gre več kot en meter nad glavo; sidro pa globoko zakopano v mivko

danes sem videla bistveno manj različnih rib kot včeraj; kužka ni bilo nobenega na spregled

zanimivo je to, da do sedaj na nobenem atolu še nisem videla mehkih koral

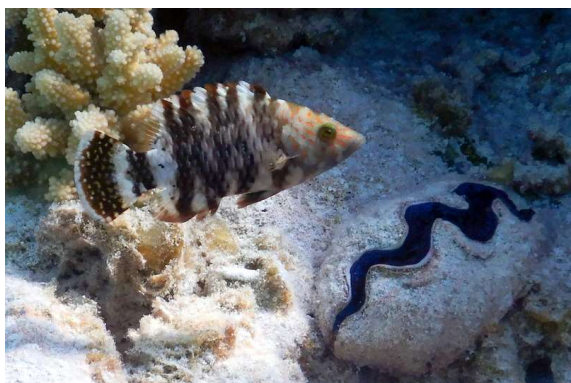
spodnja kljuka za verigo se je zvila; še dobro, da imamo eno na rezervi

kar zmrazilo me je ob pogledu kako se koralu duši v PVC vrečki; prvič kaj takega vidim v FP

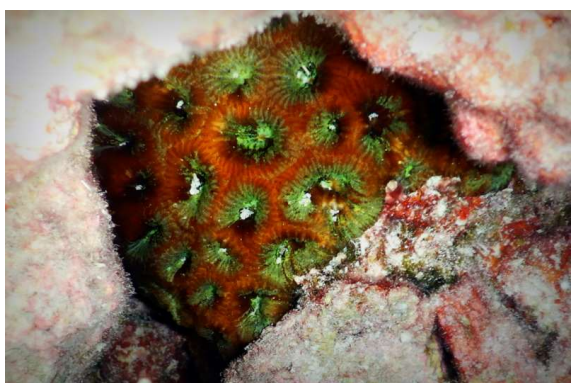
veliko je bilo vijoličnih koral

neke vrste wrasse ...

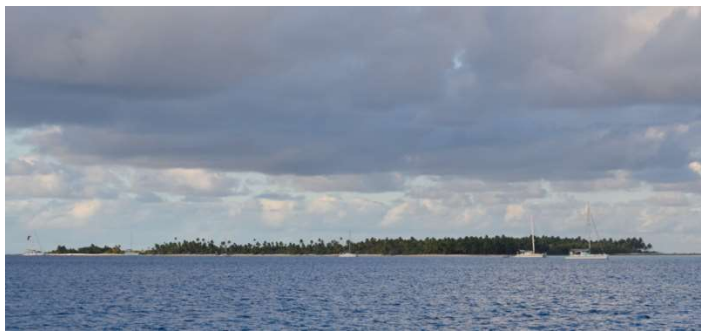
na prvi pogled vidim na koralu obraz

skrita koralu v eni luknji

fotografirano tik pred večerom....opoldne, ko so bile najlepše barve sem hitela pod vodo

na Navily je ta pozicija vpisana in posledično je tam na kupu 6 plovil

pogled na okoliške motuje

2. avgust 2024, petek

Tahanea, Iles Tuamotus

Novo sidrišče, novo mesto za snorklanje. Spet sva se prestavila za miljo. S takim tempom sva lahko na Tahanei dva meseca. Obseg atola je približno 60 milj (velikost zahodnega dela Istre).

Atol je nenaseljen, proglašen je za naravni rezervat. Ker gre za francoski otok, je to verjetno res naravni rezervat. Če bi šlo za ameriški ali angleški, bi bilo jasno, da gre za (bivšo) vojaško postojanko. Kar nekaj ameriških otokov je v Pacifiku (Johnston, Palmyra, Midway, da naštejemo samo nekatere), ki so off-limits za nas jadralce, ker so naravni rezervati. Naravni rezervati (skoraj) brez vegetacije in z zapuščenimi pristanišči, hangarji in letalskimi stezami. Nekateri sevajo. Živela ekologija!

Angleži so dali Diego Garcia v otočju Chagos v Indijskem oceanu v najem Američanom. Za vojaško bazo, jasno. Da so to lahko naredili, so pač na silo razselili domačine (iz celega otočja, ne le iz tega otoka). In ko nihče več ni tam živel, so proglasili otočje za narodni park. In potem so en otok lahko dali Američanom v najem. Itak je bil po novem nenaseljen. Da sva se na enem izmed preostalih otokov tega otočja sploh lahko ustavila, sva morala prihod in odhod do dneva natančno najaviti mesece vnaprej in plačati zasoljeno takso. Naravovarstveno takso, seveda. Časovno kontroliran obisk je za naravo silno pomemben, vsi najini osebni podatki, vključno s številko čevljev pradedka, tudi. Verjetno. Verjetno vojske to ne zanima.

Kakorkoli, vetra je danes malo in nima se smisla premakniti kam daleč. Še jutri bo tako, kot kažejo prognostične karte. Smo blizu anticiklona jugozahodno od nas. Potem bova imela pa dober veter za plovbo na zahod.

In če ni vetra, se da lepo snorkljati. Vendar se Vesna ni vrnila prav posebej navdušena. Plavala je sicer z morskim psom, ampak to plava itak skoraj vsak dan. Od malo bolj zanimivih rib je videla ježevko. Pa, saj je logično, vsak dan pač ni nedelja. Kak dan vidi več, kak dan pa manj.

danes mi je pod vodo sonce malo nagajalo, sem bila kar nejevoljna med fotografiranjem

Picasso trigger fish

za dlan velika porcelanasti polž

Tiger Cowry

pogled iz vode

Bicolor Cleaner Wrasse

pol metra velika ježevka sva skupaj plavali več kot 10 minut

na koncu se je skrila (kot običajno) v luknjo...bodice je imela malce dvignjene

na celem otolu menda živi le en domačin; kakor je videti od daleč ima hiško med palmami

peščeni pas, ob oseki bi mogoče zelo prišel na drug motu

skoraj ob sončnem zahodu, sosednji motu

na obali se je srečalo nekaj jadrancev na klepetu

3. avgust 2024, sobota

Tahanea, Iles Tuamotus

Dan je dnevu podoben. Spet se prestaviva za nekaj milj. Tokrat za spremembo ni toliko koralnih glav, kot jih je bilo do sedaj, sidranje je enostavno. Verigo sicer naučiva plavati, verjetno pa tokrat to ne bi bilo potrebno. Sončno je, piha lahen vetrič in ogrelo se je na 29 stopinj. Zima se, kot kaže, bliža koncu. Ali pa se začenja globalno segrevanje, kdo ve?

Da pa le ni tako dolgočasno, poskrbi sidrna tehničnica. Odvil se je vijak in izginil nekje v globinah Pacifika. Saj ni kaj posebnega, minutko dela (zaliv verjetno zato še ne zasluži naziva "prečudoviti"), če se mi pri delu ne bi polil loctite. Minutko vijačenja in četrť ure čiščenja palube, sic!

Vesna se gre klasiko. Gre v ogled morskih psov, a jih tokrat ne najde. Zjutraj je ena družinica, mamica in dve šarkiči bebici, dobro uro krožila pod Malo. Vesna jih je hranila s korenjem (mesa je škoda, kapitanova zapoved!), pa niso bili preveč navdušeni. Vesni ni bilo prav, da tako vihajo nos nad njeno kuhinjo.

Kuhinjo, ki se je popoldan spet izkazala za odlično. Odlično za ljudi, ne za morske pse. Za ljudi je bilo na krožnikih meso.

ob oseki se je pokazal peščeni jezik v celoti in prehod na drugi otok je možen po suhem....a ne za dolgo

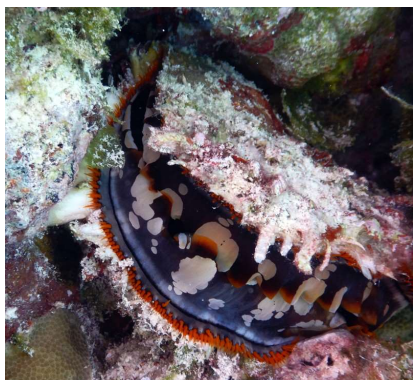
samo midva sva zapustila to sidrišče, ostali ostajajo

tokrat sidrana pred obalo, dostop zelo težak (če bi šla z dinghijem), ker so skalne plošče ;

danes sem plavala ob obali in za spremembo malce drugačne korale, spužve (podobno kot mediteran, le bistveno manj obraščeno)

težko sem jo ujela v objektiv z odprtimi usti

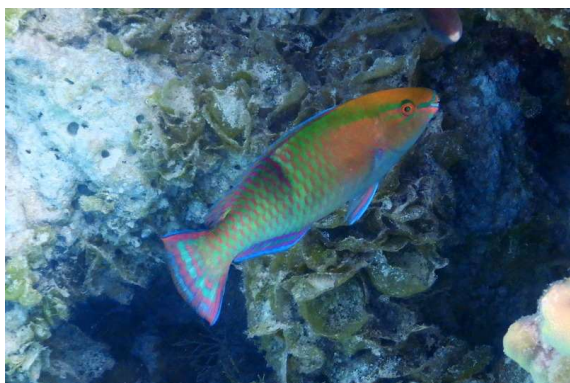
uspelo mi je ujeti božično drevesce, ko je počasi ven lezlo iz svoje cevke

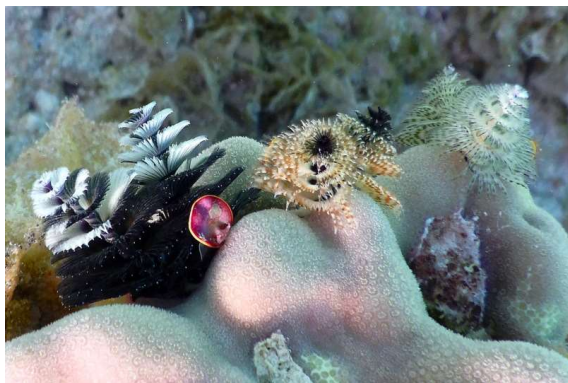

morska zvezda, meni nič lepe barve

danes sem videla zelo veliko božičnih drevesc; niti enega morskega psa, niti ene morene ...

4. avgust 2024, nedelja

Tahanea - Fakarava, Iles Tuamotus

Slabih 70 milj plovbe imava danes pred sabo, zato je potrebno ob zori izpluti. Zora je na Mali četrtr ure kasneje, kot na Gerty, kjer je četrtr ure kasneje, kot o zori razmišlja Sonce. Oboji se premaknemo na Fakaravo. Mala s sedmimi vozli hitrosti, 56 čeveljski katamaran pa z desetimi. Ko midva tik pred mrakom le pričofotava, oni že (bolje rečeno, še) veselo kajtajo. Fant se na foilih zapelje okoli Male, pomaha v pozdrav in odleti domov. Bravo!

Sidrava se ob mraku v morje, kjer prosojnost ni tako dobra, kot sva jo bila vajena do sedaj. Ne vidi se do dna, kje so koralne glave. Pozicijo sidra določim na podlagi kombinirane satelitske slike in slike s sonarja. Mislim (upam), da sva sidro vrgla v deset metrov veliko področje z mivko.

Prehodi so se nama izšli relativno dobro. Tahanea naju je izpljunila s tremi vozli toka preko ne prehudih brakerjev, Fakarava bi naju morala pa posrkati. Pa tideking.com ni najbolje odigral svoje vloge. Namesto da bi po napovedi vplula lagano engleski z vetrom v hrbet v flood tide (voda teče v atol, ker se zunaj dviga plima), sva za nekaj minut zamudila slack water in vplula v ebb tide (voda teče iz atola, ker se zunaj morje niža proti oseki). Ravno so se začeli delati stojni valovi pred vhomom kot posledica toka proti vetru in valu. Tok na najožjem delu je bil vozal in pol, deset minut kasneje, že v atolu, pa dva in pol. Ufff! Če bi priplula uro kasneje bi verjetno ostala zunaj.

Med plovbo sem se spravil prebrati (za mene) najboljši vodič po Fakaravi. Dnevnik Male iz leta 2013. Da se malo pripravim na postanek. Jah, precej lepše sem takrat pisal spomine, kot jih danes. Vidi se, da mi je bilo vse novo in zanimivo, sedaj je pa deja vu. In potem ni prave volje za pisanje. Nimam kaj novega napisati. Temo, da nimajo jajc oštarij, sem že takrat obdelal v podrobnosti. Le kaj naj napišem danes? Mogoče je pa le že čas, da neham pisati dnevnik?

s tremi vozli toka hitiva ven iz atola Tahanea

malo pa smo nabijali

še malo pa bomo zunaj....

takoj za vhodom v atol Fakarava manjša vasica kjer imajo kajtanje, potapljanje

verjetno je samo zaradi turistov postavljen stolp za mobilno telefonijo

turistične hiške

dobro označeno kje naj plujemo

kajtar se zapelje mimo naše barke in spotoma še pomaha

...

5. avgust 2024, ponedeljek**Fakarava, Iles Tuamotus**

Med zajtrkom si ogledava, kako je sosed zapel s sidrom za koralno glavo. Dobro uro se z ženo trudita, da se osvobodita, vključno s potapljanjem do sidra. Kar oddahnem si, ko midva sidro potegneva iz morja brez težav. Sinoči sva namreč izvedla "instrumental anchoring". Sidro sva vrgla med dve, le nekaj metrov oddaljeni koralni glavi na podlagi satelitske slike in ne na podlagi tega, kar bi videla v morju. Dobro sva zadela mivko!

Z vetrom plujeva, motorsailava in delava vodo. Ob treh sva privezana na pomolu v Rotoavi. Poleg naju je samo še ena barka, čeprav je dovolj prostora za vsaj deset plovil. Na sidru jih je 25. Danes je privez še rolajoč, pričakujem pa, da se bo v naslednjih dneh veter obrnil in oslabel. Takrat bi moral biti privez dober.

Poleg je črpalka, zato najprej kupim bencin in motorno olje. Diesel bova kupovala kdaj drugič. Do priveza na črpalki, kjer lahko natočiva brez kanistrov, se morava prestaviti okoli sto metrov po rivi. Manjana. Znebiva se še smeti in odpraviva na pozno kosilo.

Hodiva. Hodiva po (edini) ravni cesti in (po pričakovanju) so oštarije ob tej uri zaprte. Dokler ne prideva do hotela. Tudi tam sicer oštarija ni odprta popoldan, samo midva sva hodila toliko časa, da je že večer. Ampak. Tam lahko dobiva pijačko (ki jo je treba plačati v recepciji, ker nisva gosta hotela in je ne moreva dati na račun sobe). In tam ne moreva dobiti hrane, sic! Lahko jo pa dobiva jutri, če jo danes naročiva. Hotelski meni, nič a-la-carte.

Ok, bova šla pa v katero izmed oštarij, ki so bile popoldan zaprte. Ampak. Odpiralni čas je res od 17:30 dalje, vendar ne ob ponedeljkih (drobni tisk). Na koncu pristaneva v edini delujoči birtiji na (turističnem) otoku. V luki. Do barke imava 50 korakov, pa sva jih do birtije med iskanjem odprte birtije prehodila skoraj 10 tisoč. Ponudba ni presežek, si pa Vesna vseeno uspe naročiti surovo domačo (lagunsko) ribo z eksotičnim sadjem. Riba je bila za nas nekaj posebnega, eksotično sadje pa - lubenica.

po dolgem času smo spet privezani

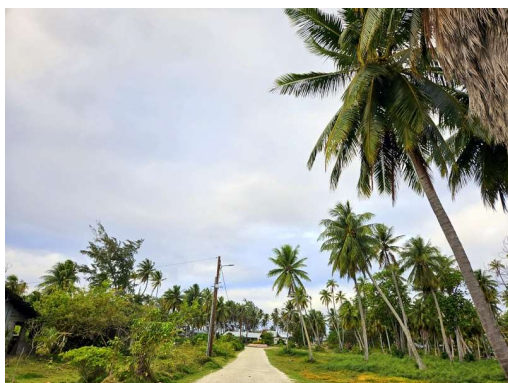
občina Fakarava, ker je to eko/bio al kaj vem kakšen otok, je treba plačati turistično takso in takso za smeti

za te solde imajo vsaj lepo urejeno občino in njeno okolico

pa malo sprehoda po dolgem času vasica ob pozno popoldanski uri je bila kar živahna

asfaltirane so samo glavne ceste

to pa zglada kot neke vrste srečevalna točka za domačine ali jadralce?

brez cerkve seveda ne gre ...dve različni vrsti sem videla

borovci ... eksotika na tem koncu sveta

25 plovil sva naštela na sidrišču Rotoare

Biseri so še vedno donosna dejavnost

Odpadke ločujejo

Izbrala sem si surovo ribo z eksotičnim sadjem in pri tem pozabila, da je za Polinezijce lubenica eksotika

6. avgust 2024, torek**Fakarava, Iles Tuamotus**

Še malo, pa si bo luka priborila naziv prečudovite. Najprej zamenjam olje v motorju, potem odnesem plinske jeklenke na polnjenje v 2 km oddaljen "Fakarava Yacht Service", ki zna vse, tudi napolniti campinggaz jeklenke in peljati koga na letališče. Mož, žena in hči, office je njihov dom. Na barki še pošraufam sidrni vinč, ki je kdo ve kdaj izgubil tri od osmih vijakov in zamenjam nekaj šin na predalih (rezervne šine so bile seveda čisto na dnu lockerja in večje delo je priti do njih, kot pa jih zamenjati). Vesna najprej priskrbi frišno bagetko, potem nese perilo v pranje, v mestni hiši uredi birokracijo in na koncu se loti pospravljanja. Zanimacija za cel dan. Pospravljanje. Pravijo, da je vsaka barka za en meter prekratka. Pa ni tako. Ravno obratno je, za en meter predolga je. Ko jo je potrebno čistiti.

Menjava olja potegne za sabo deponijo starega olja. Pa gre Vesna črpalkarja pobarat, kje lahko to pusti. On nima pojma, naj vpraša v turist biroju. Tam nimajo pojma, naj se pozanima pri žandarjih. Teh ni v službi. Zadnja instanca je županja. In županja ve! Veste, pove, Fakarava je ekološki otok, tukaj se odpadki sortirajo in reciklirajo. Dobro, in kje naj pustiva olje (kot enega izmed najbolj škodljivih odpadkov)? Ja, kar med splošne odpadke ga dajta, da ga recikliramo. Aja? Ja, veste, kot rečeno, mi smo ekološko zelo osveščeni, pri nas vse odpadke zmečemo na en kup in z ladjo odpeljemo na Tahiti. Tam jih pa razvrstijo in reciklirajo. Vi-arr-verri-ekolođikal-ju-nou, še pribije.

Danes je torek in ob torkih je odprtih rekordno število oštarij. Štiri. Od šeste ure do devete ure zvečer. Preveriti jih greva. Odlične so! No, odlične so za rekreacijo. V treh ni žive duše. Mislim na posadko. Ferme. Gužva je samo v cerkvi poleg picerije. V torek zvečer! Res so verski fanatiki, tile Polinezijci. Po rekreaciji, hoji nekaj kilometrov, končava v isti, birtiji, kot včeraj, 50 korakov od pomola, kjer je privezana Mala. Edina odprta oštarija na turističnem otoku. Otoku, ki je tudi port of entry. Hrana je bolj tako-tako, kelnerica pa simpatična, nasmejana punca. Računi po dveh dneh so uravnani, en dan previsoki, drug dan prenizki.

7. avgust 2024, sreda**Fakarava, Iles Tuamotus**

Danes je priplula oskrbovalna ladja. Ker je Fakarava velik in turističen atol, pride ladja vsako sredo. Enkrat na teden pripelje svežo zelenjavo. Izbira v sredo dopoldan je na bencinski črpalki glede na lokacijo v redu, popoldan slaba, ob četrkih zelenjave ni več. Cene so atolske. Kilogram paprike stane 20 evrov. Ubogi vegiji! Živelimo brez paprike. Urugvajsko meso je po sprejemljivih cenah. Kakorkoli, za vrečko zelenjave je Vesna odštela 45 evrov. Dražje je bilo le še na Bermudi.

Pri pranju se je zapletlo. Cena je bila (pre)visoka, ampak ker gre po teži, se je to zdelo v redu. Dokler nismo razpakirali vreče. 5 kg dodatne robe sva dobila (in plačala pranje). Nekdo je ostal pa brez tega. Vesna jo odnese nazaj, zahvalijo se (v francoščini), denarja pa ne vračajo, čeprav je bila dejanska teža toliko manjša. Finta na kvadrat! Tukaj bi se pa še Balkanci lahko kaj naučili. Polinezija je bila do sedaj vedno brezmadežna glede korektnosti, tale Fakarava je pa nekaj posebnega. Kar vsakič se kaj zaplete in cene je potrebno stalno preverjati. APP je tukaj kar udomačen. Prave se Francuze...

Ob pol pretih pride za Vesno prevoz na letališče. Štiri kilometre je do tja. Ob sedmih je priletela v Papeete. Čez dve uri se ji pridruži Jan, priletel je preko Pariza in Los Angelesa. Dolgo pot ima za sabo. Prespala bosta. Jutri ju čakata dva leta, da prideta na Malo. Potem se bo tempo spet umiril.

check in na Fakaravi

letališče na Fakaravi od zunaj - zelo majhno letališče

8. avgust 2024, četrtek

Fakarava, Iles Tuamotus

Glavna današnja zanimacija za mene je pospravljanje in spremljanje poletov. Zamudo imajo. Security na Tahitiju štrajkajo. Francija. Na Rangiroi jo je že toliko, uro in pol, da bi se dalo skočiti na plažo pod palmo in zaplavati v laguni. Do plaže je iz terminala A, sektor 1, le nekaj minut peš hoje. Ej, ko bi bili vsi tranzitni oddelki taki. In ko bi vsa letališča imela samo terminal A in na njemu samo sektor 1, na katerem bi bila spet le ena vrata. Težko se je izgubiti na teh letališčih, kjer ne poznajo security check. Zelo po domače je vse skupaj. Air Tahiti na letalih nima sedežnega reda, in ne drži se voznega reda, na letališču te ne pregledajo in peljejo do aviona. Polinezija.

Tako. Gorivo dotočimo jutri, olje je zamenjano, perilo oprano, zelenjava nabavljena, plinske jeklenke napolnjene. Barka je pospravljena in pripravljena na sprejem gostov. In z gosti pridejo rezervni deli, ki jih bo potrebno vgraditi, sic. In pridejo tudi salame. Švercovana roba mimo biosecurity checka. Kuža se je sicer zagnal za kufrom (salama je le salama!), pa ga je biopolicaj ustavil, ko je videl, kako suvereno Jan fura svoja dva kufra.

Po sprehodu skozi downtown Rotoave in ogledu zunanosti atola (je bilo treba peš čez 2 m visok prelaz), z Janom ugotoviva, da oštarija, ki je bila do sedaj odprta, danes ni. In da je odprta oštarija, ki prejšnje dni ni bila. Še bolje. Danes je na sporedu captain's diner. Bova z Vesno lahko poskusila še kaj drugega. Janu je pa itak vse novo in je vseeno v katero birtijo zavijemo.

Sicer smo pa danes večino časa na Mali prebili v čiščenji sezama iz borše. Vrečka se je raztrgala in drobna zrnca so bila povsod. Povsod! Preostalih nekaj odstotkov časa, ko se nismo ukvarjali s sezamom, smo se pa s pospravljanjem robe iz Slovenije. V glavnem z zdravili. S salamami in slovenskim vinom še najmanj. Za to sva že prej pripravila prostor. Prioritete, pač.

captain's diner ...nekaj jedi;privoščila sem si mešano solato med drugim :)

atol Rangiroa iz zraka

atol Rangiroa iz zraka

atol Rangiroa iz zraka

Rangiroa

letališče Rangiroa

letališče Rangiroa

9. avgust 2024, petek

Fakarava - Toau, Iles Tuamotus

Včeraj sva z Janom pol ure (raje več!) sesala njegovo potovalko, ker se je strgala vrečka s sezamom. Sezam je bil Vesnino naročilo za dostavo iz domovine, ker tega tukaj baje ne poznajo. Danes zjutraj ob nakupu bagetke, najdeta na policah lokalne trgovine na črpalki - sezam. Pakiran je v trdo posodo, ki se na letalu ne more strgati. Sedaj vem. Sezam se nosi iz Francoske Polinezije v Slovenijo in ne obratno.

Natočimo gorivo in izplujemo. Popolna bonaca je, kar človek redko doživi v teh krajih. Janu razlagam, kako težko je vpluti in izpluti iz atolov, pa me je danes dobil na laži. Iz Fakarave izplujemo z rahlim tokom, v Toau vplujemo v trenutku brez toka. Obakrat je morje kot olje. Tako mirnega prehoda verjetno ne bomo več doživeli. Na mestu, kjer v pilotu piše, da so stojni valovi do dve milj v ocean, je površina tako mirna, da si s palube med plovbo skozi prehod lahko ogledujemo nekaj metrov oddaljeno koralno dno in živelj na njemu. Fenomenalno!

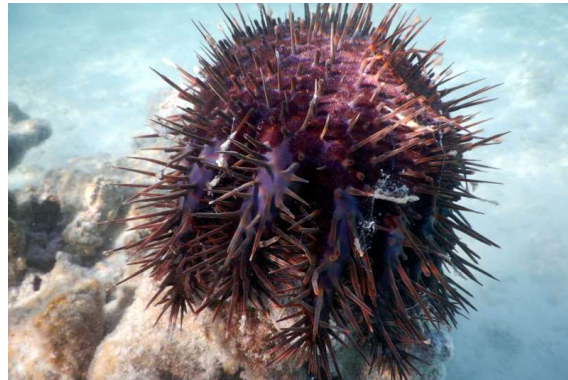
Privežemo se na javno bojo, od petih so štiri še proste (kasneje je zasedena še ena). Ni se potrebno sidrati med korale,

juhu! Jan in Vesna gresta v raziskovanje morja, jaz v raziskovanje metode, kako se prenese vsebino starega telefona na novi, če USB vrata ne delajo. In potem se s tem ukvarjam cel večer.

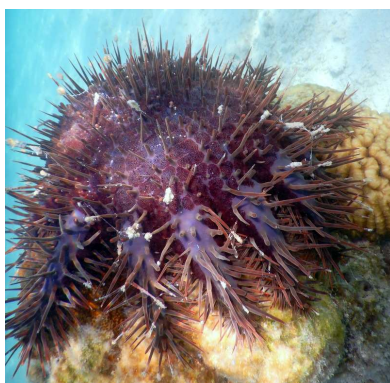
Zvečer je po dolgem času na vrsti roštiljada. Odojek na žaru.

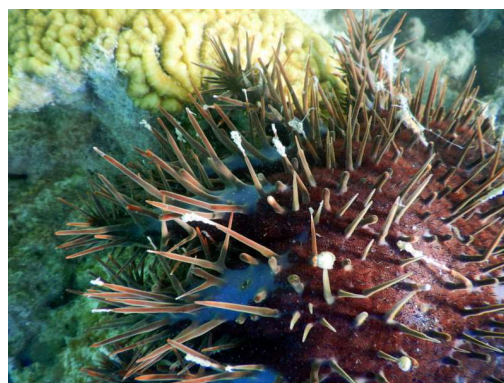
Fakarava stari svetilnik

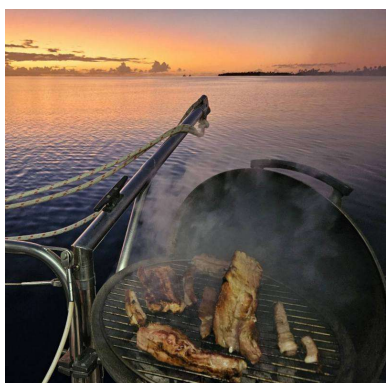
Toau ...sidrani na 11m, voda zelo kalna; tudi na dveh metrih je zelo slaba vidljivost in ves čas kalno

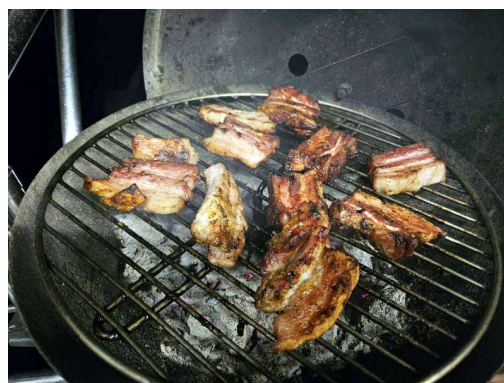
navkljub vsemu prvič videla tako vrsto ježa, zgloda, kot, da je plezalka

edina posebna, nova stvar, ki sem jo videla; tako slabo poraščenih koral in tako malo rib med snorkljanjem pa že dolgo nisem doživela

druga runda odojka sem ga narezala na zrezke, ker bi se preveč dolgo peklo

četrti runda, ki je ostala nepojedena ...bo pa za malico jutri; zraven pa pečen krompir, kumare v solati ...

10. avgust 2024, sobota

Toau, Iles Tuamotus

Odojek je ostal še za današnjo malico. Preveč smo ga spekli. Z mesom je težava. Na atolih svežega nimajo, zmrznjeno je pa pakirano v družinske pakete. Večjega zmrznjenega kosa mesa se ne da deliti na več manjših. Govedina se lahko odtaja in del pusti v marinadi, pri svinjini je pa to težje. Zato jo je bolje takoj speči. In potem jo je preveč...

Jan in Vesna se odpeljeta na motu. Na sprehod in na obisk k Wallisu. Sprehod je bil dolg, Wallisa nista našla. Sta pa našla kužka. Takega, suhozemskega. Le od česa živi, če ni človeka, ki bi ga hranil? Morda mu pa obiskovalci na jadrnicah nosijo hrano? Hmm...

Jaz medtem zamenjam instrumente. To pomeni, da iz šestih rabljenih sestavim tri rabljene. Razstavim jih in ponovno sestavim z najmanj slabimi komponentami. Predvsem moji zasloni so bili že precej opešani. Dosti bolje sicer tudi po novem ni, malo pa vendar je. In namesto instrumentov s po 25.000 urami delovanja imam take s po tisoč dvesto in dva tisoč urami.

Pred večerjo se z Janom odpeljeva na motu in preko motuja odpešačiva do oceana. Dvesto petdeset metrov v dolžino in dva metra v višino skozi gozd kokosovih palm. Spotoma pobereva sladico za po večerji. Planirali smo sicer kresovanje na obali, pa sem si premislil. Koralne glave so tik ob obali zelo na gosto posejane in segajo čisto do gladine. V temi bi jih lahko zajahali s propelerjem.

malo nabiranja korakov po motuju atola Toau

zelo visoka dracena, niso samo palme

med sprehajanjem si naberem nekaj praznih polžkov in jih dam v žep; čez nekaj časa me začne nekaj špikati....ah ja, čisto v vsakem je bil zelo dobro skrit rakec

ob oseki je možno iti skoraj po suhem do naslednjega motuja

lepa sprehajalna pot

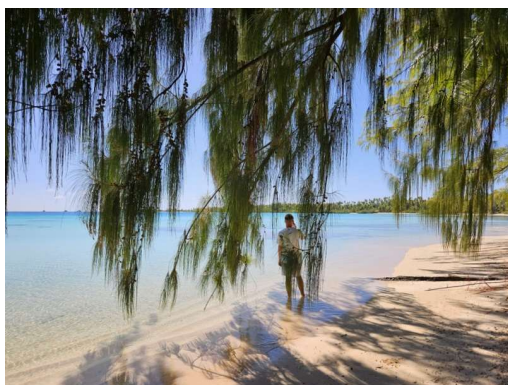
domovanje Wallisa je bilo zaprto, a kuža je veselo lajal

enostavna naprava za dvigovanje in hrambo čolna na suhem

počivanje pod palmo (kokosov ni bilo na drevesu)

neka vrsta borovcev z zelo dolgimi iglicami

na youtube pravijo, da se odpira zeleni kokos z izvijačem in kladivom

...kokosove vode ni bilo ravno veliko ...za test pa čisto dovolj

11. avgust 2024, nedelja

Toau, Iles Tuamotus

Danes je na sporedu ogled cul-de-sac (slepa ulica) Anse Amyot. Tukaj sva že bila leta 2013. Deset javnih zastoj je. Za sidranje ni primerno. Obstajala je možnost, da so vse zasedene in plan B je precej daleč. Pa ni bilo težav. Vse boje so bile prazne.

Težave so bile pa pri izhodu iz atola. Predvčerajšnjim smo vpluli v slacku in za danes sem izračunal, da je slack ob 8:50. Malo smo zamudili, ob 9:30 smo pluli skozi prehod. O slacku ni bilo ne duha, ne sluha. Ali je čas slack water tako kratek ali pa jaz ne znam računati? Precej konkreten stojni val se je naredil in prav neprijetnih je bilo tistih najhujših sto ali dvesto metrov. Nekateri bi rekli, da so bili valovi pet metrski. Niso. Meter in pol izredno strmih in povsem zmešanih valov smo pa vseeno imeli. In to je veliko. Veliko! Zunaj, v oceanu, je bilo prijetno mirno in v 4 bf bočnega vetra smo lepo in hitro napredovali.

Ko smo po nekaj urah jadriranja privezani na bojo je najprej na vrsti kosilo, potem pa vse ostalo. Vse ostalo pomeni, da greva z Janom v ogled morskih psičkov in spotoma vidiva še nekaj kokosovih rakovic in celo eno moreno, kako plava v plitvi vodi ob motuju. Ogled s kopnega, jasno. Potem gresta Jan in Vesna v snorkleraj. Jan se vrne po eni uri, Vesna po dveh. Reef na notranji strani je bil izredno lep.

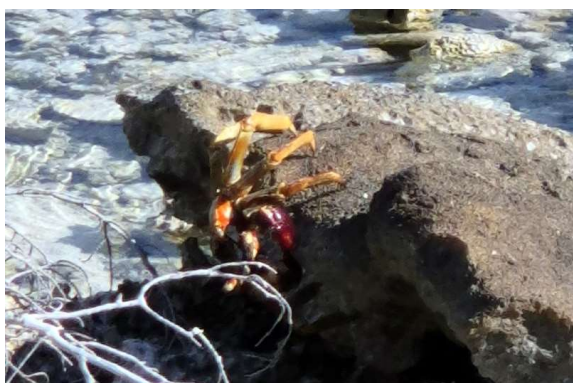
Zvečer planiramo, kako dalje. Za plovbo na Družbene otoke je primernih le še nekaj dni. Potem pa do konca napovedi ne bo več šlo. Verjetno bomo bivanje na Tuamotujih skrajšali.

Jan in Tone sta šla na sosednji motu in videla v izredno plitvi vodi tako lepega malega morskoga psa

... in ne samo to: še izredno čudovito moreno, kako šviga sem in tja med skalami... res čudovita

... in veliko rakov večje velikosti ...

Jan je sedaj glavni voznik pomožnega čolna

lepa morska kumara

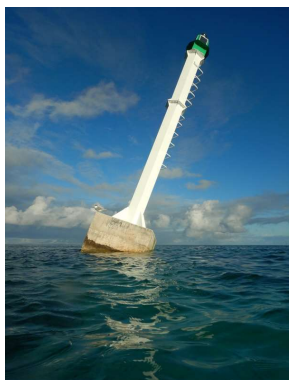
očitno je nekoč tukaj nasedla ena ladja, ker je bilo več različnih delov, no med drugim tudi ta velika straniščna školjka

Emperor Angelfish; voda je bila večinoma kalna; na določenih predelih je bil kar močan tok; sem se kar utrudila; bil je večji koralni greben, ogromno različnih rib, zelo velikih lepo..

bivališče Valentina in Gastona-sem bila kar malo razočarana, ker jih ni tukaj

Svetilnik kot Pisa

ptič na svetilniku drži ravnotežje

Remora /ribja sesa/ Echeneidae zrastejo do 30-110 cm

veseli me, da bo romera lepo očistila naše krmilo alg-očitno so zelo dobre, ker se je tako močno prisesala (upam, da nama ne poje tudi antifoulinga)

12. avgust 2024, ponedeljek

Toau - Apataki, Iles Tuamotus

Ponoči je deževalo, precej močno deževalo. Planirali smo odhod ob sedmih, pa se je zavleklo do osmih, da se je paluba malo posušila. Potem dežja nismo več videli, izza oblakov je posijalo sonce. Prestavimo se na sosednji atol, dobrih dvajset milj stran. Vetra (skoraj) ni in še tista 2 Bf sta točno v nos.

Na Apatakiju se privežemo na pomol v prehodu Haniuru pred vasjo Niutahi. Glede na satelitske slike in poročila jadrincev je sidranje pred vasico brez zapletanja sidrne verige v koralne glave praktično nemogoče. Privez še zdaleč ni dober, pred otoško elektrarno je in ves čas nam ropota generator. Jutri pride oskrbovalna ladja, privez moramo do takrat zapustiti.

Še nismo dobro privezani, ko z domačinom zamenjamo napolitanke za ribo. Ta se najde na krožnikih že za kosilo. Riba, namreč. Potem gremo na sprehod po vasici. Takoj na začetku je fala z množico kažipotov. Štiri ali pet lokalov je naštetih. Sliši se dobro. Ko pa gremo po sledih puščic, najdemo samo dva. Zaprta. No, en je odprt in tam tri obiskovalke igrajo tombolo. Poleg tega premore vasica še eno trgovino in pošto brez bankomata. In letališče, jasno.

Z Janom na site seeing sprehodu izbereva obetavno smer na kažipotu. Site historique. Site historique sicer ne najdeva (razen, če je bilo pod tem mišljeno pokopališče), najdejo pa zato domačini naju. Povabijo naju, da se usedeva in začnemo klepetati (uf, so bolele roke). Ko se odpraviva se nama prilepi en pijanček, za vodiča bo. Kot vodič se ni odrezal. Za kazen se ga pa na koncu še znebiti ne moreva. Ah, ja...

Po kosilu se še enkrat odpravimo naokoli, Trgovina je odprta, cene so lokaciji primerne. Ponudba pa dejstvu, da jutri pripluje oskrbovalna ladja. Me je pa presenetila urejenost vasice, ki je nad povprečjem Tuamotujev, še posebej cvetlično. Rože rastejo vsepovsod. Zelenjava pač ne. Na dveh mestih smo videli, kako gojijo solato. V lončkih za rože. Narobe svet.

Apataki je baje edini atol na Tuamotujih, kjer je popravljavnica plovil (boatyard po slovensko). Tudi tu bi se lahko privezali, nisem pa čisto prepričan, da bi lahko Malo spravili na kopno. Pravzaprav, sem skoraj prepričan, da je ne bi mogli.

Danes ponoči je na sporedu meteorski roj. Planiral sem opazovanje nekje, kjer ni luči, pa iz tega očitno ne bo nič.

prehod v atol Apataki je bil miren

kmetija biserov znotraj atola Apataki

glavna ulica glavnega mesta atola Apataki

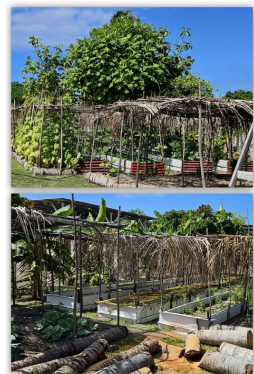
smerokazi v portu kaj vse imajo ... žal bolj malo od tega kar piše ali pa mi ne najdemo?

Mala na privezuškoda, da je hrup

je pa neverjetno veliko rož, grmovnic in dreves v tej vasi , neobičajno za atol

sem bila izredno presenečena,ko vidim vrtove z zelenjavo v visokih gredah in to sem opazila pri parih hišah, sigurno jih je več.... to mi je všeč...se spomnim pred leti je rekel Fritz iz Gambierov (gojil zelenjavo), da biserov ne moreš jesti

letališče imajo tudi...menda je pa le za manjša letala, do 10 oseb

fanta sta mi itak ušla že davno naprej, ko se jaz nonstop ustavljam in fotkam.... pokopališča so vedno zanimiva: ta grob 54 letne ženske je zanimiv, posut s školjkami in polži

...

danes prvi šolski dan

Kyphosus cinerascens-neke vrste salpa, menjali z domačinom za napolitanke; koža izredno trda in neuporabna, zato so bili le fileji na maslu popečeni = kot predjed

popravljalnica ladij

13. avgust 2024, torek

Iles Tuamotus - Iles de la Societe (1.dan)

Pošta je nekaj korakov od priveza. Pošta se odpre ob sedmih zjutraj, nama je zagotovil uradnik včeraj popoldan. On živi na pošti, on že ve. Jan bi rad oddal razglednico in se ob sedmih odpravi na pošto. Ta je zaprta. Včerajšnja informacija je bila pomanjkljiva. Uradnik se zbudi ob sedmih zjutraj. Pošta se odpre, ko on popije jutranjo kavico. Dela počasi, v celem dnevu mora narediti le nekaj stvari. Razglednico striktno stehta in Janu lepo razloži, da je lažja od četrtilograma in da zato potrebuje znamko za 250 frankov. Take znamke nima. Ima pa veliko manjših in Janova naloga je, da jih sestavi tako, da je skupna vsota (vsaj) 250 frankov. Dobi knjigo z znamkami in izbira si lahko motiv na znamki. Lepo počasi. Ob pol osmih je znamka končno kupljena in nalepljena na že nekaj časa pripravljeno razglednico.

Meni med tem kar na barki prodajajo bisere. Pa ne za denar. Za viski. Flašo (kakršnega koli) viskija za nekaj biserov. Posel je dober za oba, pove domačin. Hmmm... kaj res? Viski lahko popijem, a kaj bi počel z biseri?

Potem se odvežemo in v mirnem morju izplujemo. Vetra ni, poje motor. Dvignemo sicer jadra, pa je to bolj kot ne le za okras. Usmerimo se na zahodne Družbene otoke. Tja prispemo v četrtek.

Plujemo mimo atola Kaukura, ki nima prehoda v laguno. Ladja na otoku ne more pristati. Vidimo nekaj, kar ni ravno običajno. Oskrbovalna ladja miruje sto ali dvesto metrov od obale atola in otočani s čolni prevažajo robo med ladjo in majhnim mandračem, izklesanim z zunanje strani atola. Lepo počasi.

Kmalu za tem palme potonejo za horizont, Starlink preklopimo iz zemeljskega v oceanski način in naslednje dni bo okoli nas vidno le morje.

na Apatakiju je 99,99% prevozno sredstvo kolo; še najbolj uporaben je trikolesnik, da lahko pelješ razne stvari; ima pa na splošno veliko Polinezijcev tako na Markezih kot Tuamotih električna kolesa

pokopališče na Apatakiju; nekateri imajo plastične rože, drugi školjke, polže ...

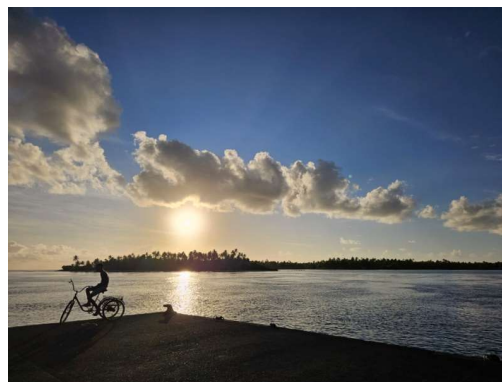
mladina se ob večerih zbere in odigra odbojko; še dobro, da uspejo sestaviti ekipo; sicer je pa menda preko 400 ljudi na tem atolu

nekdo si je prinesel telefonsko govornico kar na svoje dvorišče; Tone se heca in pravi temu zunanja tuš kabina

umetnik na Apatakiju poslikal hišo

silhueta kolesarja

nekateri imajo zelo lepo urejen svoj vrt; sicer pa na splošno je vasica zelo čista, polna zelenja in cvetja

če se pravilno spomnim, nabirajo to zelenje v morju in ga sušijo ter prodajajo, nisem pa prepričana...ga pa suši veliko hiš

v ozadju letališče Apataki

ena izmed treh betoniranih cest v vasi

fala, prostor kjer se občasno zbirajo domačini ob večerih

privezi znotraj atola za manjše čolne

14. avgust 2024, sreda

Iles Tuamotus - Iles de la Societe (2.dan)

Ponoči se je naredilo toliko vetra, da smo lahko začeli z jadranjem. Tišina je trajala 12 ur. Danes sredi dneva spet poje motor in kot kaže bo tako do cilja. Mah, bolje tako, kot pa da pademo v močne vetrove. Od petka dalje imamo napovedane valove blizu 4 m (MSWH), kar pomeni, da je vsake toliko časa kakšen tudi precej večji. V takem morju Mala ne pluje.

Sami smo sredi oceana. Le danes dopoldan se na nekaj deset metrov srečamo z ameriško jadrnico Viva na poti iz Rangiroe na Mooreo. Tik za nami so pluli in za vsak slučaj smo začasno pospravili trnek, da se ne zapletemo. Tega že drugi dan neuspešno vlečemo za seboj. Včeraj se ga je sicer dvakrat dotaknila riba. Rola je zapela, palica se je upognila do konca. Riba se ni ujela. Glede na silhueto, ki sem jo videl v morju 50 m za nami, je tako tudi boljše. Ogromne ribetine itak ne bi mogli potegniti na palubo, zelo verjetno pa bi odplavala s piercingom za 40 evrov med zobmi ali pa naredila še kaj dodatne škode na ribiški opremi.

Jutri planiramo pristanek na Odvetrnih Družbenih otokih. Kje, še ne vemo. Naslednjih deset dni imamo napovedane močne vetrove in visoko morje. Prav veliko se verjetno ne bomo prestavljali.

danes se je večer zaključil v hrupu ... motor ropota in ropota vetra NIČ

15. avgust 2024, četrtek

Iles Tuamotus - Iles de la Societe (3.dan)

Noč je minila mirno, a hrupno. Z Janom se hrupu izogneva s spanjem v kokpitu.

Zjutraj se začnejo težave. Lokalni telefoni ne delajo preko Starlinka in so aktivni šele nekaj milj pred otokom. Dodatno je pa danes praznik in lokalni uradniki tako ali tako ne delajo, pa naj bo to preko Starlinka ali direktno. Odrezani smo od informacij o prostih kapacitetah.

Za relaksacijo lovimo ribe. In ujamemo. Začasno ujamemo. In trajno izgubimo vabo. Ah, ja... Ribetina je potegnila tako močno, da role ni bilo možno ustaviti in ko sem divje odvijajoči laks ustavil z delavskimi rokavicami na roki, je naredilo samo puff! Laks je deklariran na 80 kg. Nova vaba je kasneje začasno ujela še eno ribo, pa jo je takoj tudi izpustila, tokrat brez piercinga. Ko bom bil velik bom bil izumitelj. Izumil bom bil vabo, kjer lahko po potrebi ribo izpustiš. Tako, da vaba ostane na koncu laksa. Najbolje kar z aplikacijo na telefonu.

Za tolažbo nam je bil whale site seeing. Dva kita grbavca sta Malo zgrešila za deset, morda dvajset metrov. Še dobro. Srečanje s to miroljubno pošastjo je podobno kot srečanje z miroljubno koralno glavo, ki sega nad površino.

Kam naj gremo? Na vzhodno stran otoka, kjer je dobro zaščiten, a sredi ničesar in imamo rezerviran rent a car. Ta je še bolj sredi ničesar. Ali na zahodno stran, kjer je glavno mesto (bolje: glavna vasica) otoka, Fare po imenu in kjer je situacija z rentiči neznana. Eci-peci-pec in odločimo se za Fare. Ampak. Vse boje na primerni oddaljenosti od dingi pontona pri yacht clubu so zasedene, sidranje v preko 20 m globine z neznanim dnom in vetrom tja do 30 vozlov, pa meni ne diši najbolj.

Začnemo se vračati nazaj, okoli otoka (v bonaci, ki vlada danes to lahko počnemo) k Ariiju (ki govori samo francosko) in izposoja avtomobile. Tiste, sredi ničesar. Paralelno k premikanju se začne telefoniada in po nekaj klicih najdemo rentiča bliže in v bolj obljudenem kraju. Pred hotelom na skrajnem jugu lagune. Obrnemo in pot pod noge. Cickakanje po laguni je triki, čeprav se na koncu izkaže, da nikoli nismo bili v kritični globini. Ampak, to vem šele, ko smo bojani. Potem pa takoj na obalo.

Europcar ima proste avtomobile, kot so rekli po telefonu. Vse drži. Ampak. Danes je zaprt, odpre se jutri ob osmih zjutraj. Informacija po telefonu je bila zavajajoča. Francozi. Je pa odprta domačinska birtija. Količine so majhne (tako preberemo na netu), a se vsaj jaz najem za danes in za jutri. Za Jana je premalo. Po dveh glavnih jedeh je zvečer spet lačen. Razlika v letih je očitna.

Potem pa na sprehod do bližnje marae, tourist must see attraction number one na otoku. Koj za ovinkom je in še trgovina z bagetami je spotoma. Ampak. Trgovina je zaprta. "Pridem čez pet minut" piše na precej obledelem lističu na vratih, ki je tukaj obešen verjetno že precej dlje, kot pet minut. Nekaj podobnega je marae, svetišče s krvavimi sledmi žrtvovanja bogu vojne. Tudi to ne obratuje že od časa, ko so domačine na silo pokristjanili.

Zvečer je v hotelski restavraciji na sporedu all-u-can-eat večerja, ki se zaključi s polinezijskim plesom. Zanimivo. Ampak. Dve tretjini od nas sta popolnoma siti. Tri tretjine so žejne. In sedaj je srečna urica. Večerjo bomo izpustili, usedemo se pa na pijačko s pogledom na dingi ponton. In na tem pomolu je naš dingi, ki iz minute v minuto bolj poskakuje na valovih nastajajočega vetra. Ob mraku se le opogumimo in odpravimo v drugo največjo pustolovščino letos (največja je bila izplutje iz Toaoe). Jan in Vesna pustolovščino končata mokra, jaz sem šofer. Šoferji vedno najboljše poskrbijo za sebe.

Kako se bomo jutri zjutraj zapeljali proti vetru in valu na obalo po rentiča, je za enkrat še neznanka.

Huahine....čisto drugače kot Tuamotus

kit grbavec ... s telefonom ni ravno briljantna fotografija

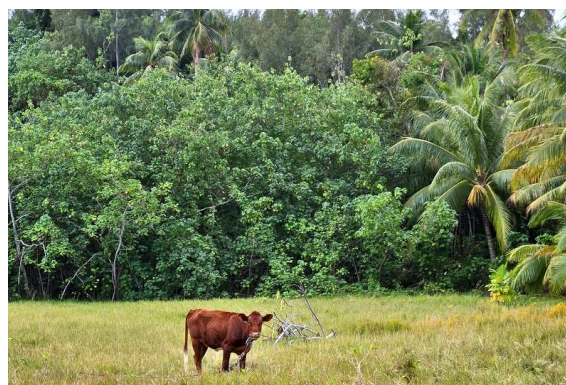
pred glavnim mestom/vasico otoka Huahine je gužva; o prostih bojah lahko le sanjamo

nasedla jadrnica pred reefom pri Fare

mostiček do hotela kjer smo na boji je lepo urejen tudi dinghi ponton

krave pa res že zelo dolgo nisem videla

trgovina kjer piše, da pride čez pet minut....ni pa napisano katerega dne in leta naj bi prišel odpreti trgovino

polinezijsko plovilo nekoč....danes vsi dirkajo naokoli z motornimi čolni

nekoč je bilo svetišče

valovi na reefu

surova tuna s kokosovim mlekom in zelenjavo, steak s pomfrijem, chaoman z govedino in kozicami in tuna na žaru z zelenjavo

koktejli so v happy hour pol cenejši, ampak samo določeni

16. avgust 2024, petek

Huahine, FP

Pozajtrkujemo na brzino (ena ura) in že smo na obali. No, transfer gre v dveh rundah, da pridemo suhi. V obeh rundah je Jan, ostali se menjamo. Pošteno vleče in v poštenem vetru se naredi (za dingi) pošten val. Ker čolniček ni bil do konca obremenjen nismo bili mokri. Ne bi bilo fino sedeti moker v rentiču.

Tour de Huahine se začne na vanilijevi farmi. Možakar Francois, doma iz Nuku Hive in precej brez zob, nam vse lepo razkaže in opiše. V francoščini. Angleško zna le za vzorec, glagol "piti" se v njegovi angleščini reče glu-glu-glu. Ampak, vse smo ga razumeli. Očitno tudi francoščine ne obvlada najbolje in je uporabljal le osnovne besede. Ponudi nam tudi kokosove orehe in jih tudi odpre, da nam prikaže, kako se to dela. Popijemo seveda mi. Gratis. Še nekaj mini magov nam podari in proda dva zavitka vanilije. Več jih nima. Še ta dva sta bila zaklenjena v poslovnem kovčku njegovega kapitana (verjetno to v njegovi angleščini pomeni "šef"). Ko kasneje preverimo cene v turističnih trgovinicah, je bila tukaj kupljena vanilija za pol cene drugod. Ali pa je drugod dvakrat dražje, kot bi smelo biti? Kakorkoli, vanilija, ki je plod orhideje, je druga najdražja začimba na svetu. Prava vanilija, jasno. Ne tista kemikalija z aromo vanilije, ki se uporablja v prehrabni

industriji po svetu. Ta je poceni.

Ne prav daleč naprej je ob cesti na štantu naprodaj kakav v stroku. Ustavimo se in spotoma nam teta Polinezijka razkaže še celo svojo farmo, vključno z jeguljo v bližnjem potočku. Sveto jeguljo, točneje. Kasneje si jih ogledamo še celo jato v nekem drugem potoku ob cesti. Kakorkoli, farmo zapustimo bogatejši za kakav in pomelo, ter revnejši za nekaj frankov.

Še tu in tam se malo ustavimo za foto sešn, najdlje na mostu med otokoma Huahine Nui in Huahine Iti. Pod njim teče morje kot deroča reka.

V glavnem mestu (vasici) parkiramo v strogem downtownu in na svoj račun pride Vesna. Tam je Super U. Samo po solato in kruh skoči, pa smo zapravili evrskega dvestotaka in Jan je kasneje moral vse to sam peljati na Malo. Tender to Mala enostavno nima dovolj nosilnosti, da bi se na čolničku poleg vse te hrane lahko peljal še kdo.

Časa ni na pretek, namesto kosila je take away, konzumiran med vožnjo. Po kosilu je ogled muzeja školjk, privatna zadeva enega zbiratelja. Lepo je urejeno in še bolje razloženo. Kustosi muzejev bi si lahko tako bogato zbirko in takega vodiča le želeli. Na izhodu je seveda trgovinica, a Francoz, poročen z domačinko in oče štirih ljubkih otrok ni vsiljiv, Nič ne kupimo. Naslednji muzej je kraljeva palača v razvalinah, ki spominjajo na klasične "antične kamne" v Grčiji. Tudi tukaj je muzej, a ta je državni. Odprt je od devetih zjutraj do poldneva.

Na otoku sta dve črpalki, ena od druge sta oddaljeni slabih sto metrov, nahajata se v downtownu Fare. Ker imamo navodilo rentakarovke, da natočimo goriva za dobrih 12 evrov in pustimo račun v avtu in ker je rezervoar na tri četrt poln, to naredimo. A, glej ga zlomka. Po petih evrih je rezervoar poln. Potem se vozimo še celo popoldne, obkrožimo oba otoka in spet točimo bencin. Tokrat za dva evra.

V downtownu bi šli tudi na kočerjo, a so vse oštarije ob štirih popoldan zaprte. Ravno smo pred eno tejkavejdžinjico z nekaj mizami, ko se ulije. Plan B. Skrijemo se pod streho in študiramo meni. Naročimo različne jedi. Ampak. Imajo samo tuno. In potem vsi trije jemo vsak svojo dokaj veliko porcijo tune. Tune so prodajali tudi ob cesti. Cena za eno okoli deset kilogramsko je bila 25 evrov, za dve dvokilogramski pol manj. Moja izgubljena vaba je bila pa 40 evrov!

Cocktaile in pивce za lahko noč v hotelski restavraciji pred dinghy dockom nam postreže natakari v kiklci. Taka uniforma je pač v tem hotelu. To je še v redu. Nekje so bile take uniforme državnih uradnikov. Policaj v krilu.

zeleni strok, zrel strok in cvet vanilije, ki ga je treba ročno oprášiti

nasad vanilije pri Francoisu

most, ki povezuje otoka Iti in Nui

skoraj brezžoba mama je prodajala kakavovec in neka semena iz katerih se delajo ogrlice

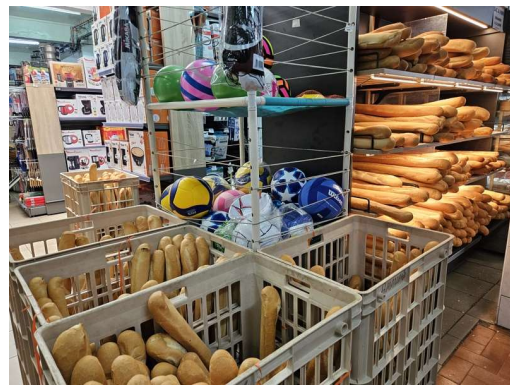
uspela nama je prodati tudi zelo velik pomelo

domačini po mestu vsepovsod prodajajo sadje, zelenjavo, prigrizke

svete jegulje

drugega kruha /bagete (razen ameriškega toasta) ni bilo ...

ostanki kraljeve palače na dokaj velikem prostoru

divja pokrajina

zelo lepo izbiro školjk in polžev je imel v t.i. muzeju

Jan pelje na Mala vse kar smo danes nabavili ... predvsem zelenjavo in sadje, ki smo ga na Tuamotus zelo pogrešali

17. avgust 2024, sobota

Huahine - Raiatea, FP

Po zajtrku izplujemo. Pet nas izpluje, bojišče ostane skoraj prazno. Vsi se usmerimo proti zahodu. Danes je vala še relativno malo, naslednje dni ga bo precej več. Prilika je za skok na sosednji otok. Pa tudi ob napovedanem samo dvometrskem valu (posamezni valovi vmes so precej višji) plovba ni bila prijetna. Tudi zato, ker je bilo premalo vetra za jadranje. In še kar ga je bilo, je bil povsem od zadaj. Kakorkoli, po treh urah rolanja smo spet v laguni in namenimo se na boje na koncu zaliva Faaraoe.

Ampak. Navily nas je potegnil za nos, boj tukaj ni. Sidramo se v blato (kar silno nerad počnem), v uteho mi je, da sem pred leti tukaj že bil sidran in da sem takrat dno ocenil kot "sidro prime dobro". Na dva tisoč dvesto obratih se tudi tokrat nismo premaknili, več nisem testiral.

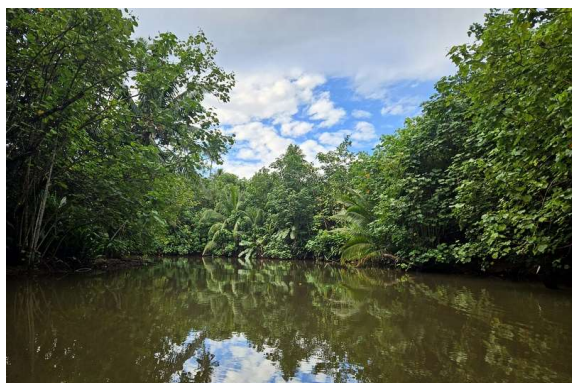
Po kosilu zaplujeta Jan in Vesna z dingijem v ekspedicijo po najdaljši plovni reki v Francoski Polineziji. Upam, da je dovolj globoka za motor in ne samo za vesla. Eno miljo v notranjost od delte tega veletoka je dingi ponton za ogled botaničnega vrta. Zadnjih nekaj metrov je potrebno veslati. Botaničen vrt je vreden ogleda.

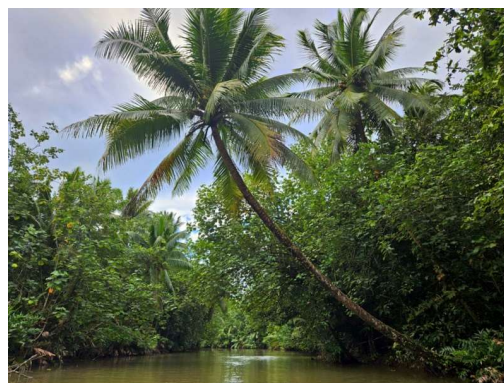
sidrani v zalivu Faaraoa

po rahlem dežju se z Janom odločiva zapluti z dingijem po reki Faaraoa

reka je blatna, okolica prava džungla

palme segajo do srede reke in obstaja možnost, da ti pade kokos na glavo med plovbo po reki

pri botaničnem vrtu imajo lepo urejen privez

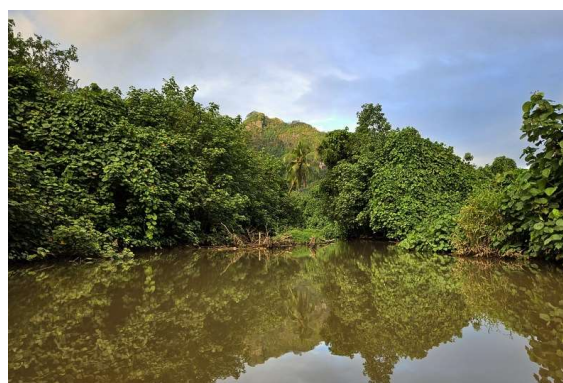
čudovite rože, ki rastejo v naravnem okolju

botanični vrt je zelo lepo urejen s potkami

danes sva z Janom obdelala dve atrakciji Raiteje: plovba po reki in ogled botaničnega vrta

marsikje je bilo težko pluti, ker je polno lesa v reki

korenine polinezijskega kostanja; surovo jedro sadeža je strupeno; s kuhanjem ali pečenjem je semensko jedrce užitno in vsebuje 5 % beljakovin in 22 % ogljikovih hidratov

jutri zjutraj naj bi imeli sveže sadje in zelenjavo, kar pač raste tukaj-tako nama je v lepi angleščini razložil domačin....očitno je tukaj dosti angleško govorečih jadralcev

18. avgust 2024, nedelja

Raiatea, FP

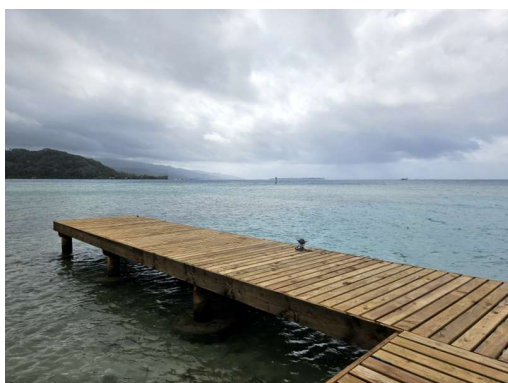
Ponoči je nebo jokalo. Tudi jutro ni dosti boljše. Naliv za nalivom. Saj so kratki, minuto ali dve trajajo, so pa pogosti (skoraj tudi na minuto ali dve). Sidrani smo dobo. V kakavu brez krokodilov in godzile na obali. Skoraj tako se počutim, kot v Rio Chagres v Panami.

Rečica, turistična atrakcija, je ob močnem dežju v morje prinesla blato, za izvoz ga je. Čakamo na primerni trenutek za premik, ko bo pavza v dežju. Ko dobro kaže, na hitro dvignemo sidro in izplujemo. Pavza v dežju je sicer bila, trajala je pa vsega pet minut. Izven zaliva tudi močno vleče, med 25 in 30 vozli konstantnega vetra namerimo. Plan A (snorkljanje za reefom na jugu otoka), spremenimo v plan B (privez na najbližje boje in ogled najbolj svetega od vseh svetih svetišč polinezijske kulture, marae Taputapuatea. Tako piše v reklamnem pamfletu za Raiatea. Ker so v taistem prospektu cene v novozelandskih dolarjih, mislim, da vem, koliko je resnice in koliko mita v tej reklami.

Dobili smo predzadnjo bojo (od treh), vreme se je toliko umirilo, da sta Jan in Vesna po hitrem kosilu lahko oddingirala okoli rta in se parkirala na dingi pontonu pred Unescovo svetovno dediščino. Dingiranje je minilo brez dežja. Tudi ogled je minil brez dežja. Celo povratek je bil dežja prost. Ni bil pa morja prost. Plovba v veter in val je zahtevala svoj davek. Do kože mokra sta šla na barki najprej pod topel tuš. In dingi na davitse, obešen postrani, da je skozi ventil pod motorjem izteklo vse morje, ki sta ga med plovbo vestno zbirala. Niti enega pljuska nista zavrgla!

Jaz sem med njuno odsotnostjo delal vodo. Včeraj je bil sicer tudi tak plan, pa je bilo morje preveč kalno in nisem hotel zapackati filtrov. V tem zalivu je v redu. Popoldan se tudi vreme umiri in nalivi počasi ponehajo. Ko le še generator ne bi ropotal.

Po večerji še odpiranje kokosovega oreha z izvijačem in kladivom in čas je za klepet ter počitek. Noč, kot kaže, bo spet deževna.

čisto nov dinghi ponton pred Taputapuatea

okolica zelo urejena z drevesi, rožami ipd

cvetovi so tako debeli, voščeni, kot bi bili plastični

marae za razne ceremonije politične, mirovne

marae Hauviri tempelj

manjše pristanišče

dracena

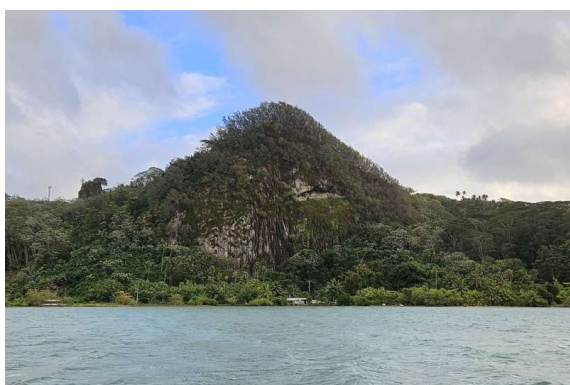
19. avgust 2024, ponedeljek

Raiatea, FP

Prestavimo se pred Apooiti marino pri Utuori, glavnem mestu Odvetrnih Družbenih otokov. Pravzaprav edinem mestu teh otokov. No, če se naselju z okoli 3,6 kiloprebivalcev lahko reče mesto. Plovba za koralnim obročem je bila mirna, a vetrovna. Do 35 vozlov vetra sem nameril. Večinoma od zadaj. Tudi na bojišču so močni refuli. Smo pač za otokom.

Jan in Vesna se odpravita na obalo. Dingiranje je bilo enostavno, privezovanje malo manj. Bow-to med-style mooring. Za dingija. Na Raiateji je pač gužva in tudi dingiji so lepo pošlihtani, da se jih lahko čim več veže na dokaj majhen dingi ponton. Še večja gužva je za priveze v marini. Za naslednji teden je vse polno. Pravzaprav je vse polno tudi za naslednji mesec. In tudi do konca leta. Drugo leto je že vse rezervirano in za leto 2026 tudi. Lahko pa privez (za nekaj dni) rezerviramo skoraj kadarkoli v letu 2027, razloži Jean Michel za pultom marine, ki je sila začuden, da ne govorita francosko. Za leto 2027 ne bomo rezervirali priveza. Ker ga ne znamo, ker ne govorimo francosko. Govoril sem, haugh! Jutri vzamemo rentiča, se zapeljemo po otoku in vidimo, ali je še kakšna druga možnost za privez v naslednjem tednu. Nisem pa optimist.

Tropi so raj za oksidacijo električnih spojev. Nehal mi je delati sidrni daljinec v kokpitu. In ni bilo slišnega alarma iz chartplotterja. Tudi palubna luč ni svetila. In telefon se ni polnil v kokpitu. Kompas ni bil osvetljen. In vse to se je zgodilo v nekaj zadnjih dneh. Razkopljem pedestal in se spravim nad podganje gnezdo žic. Kako je sploh lahko še kaj delalo!? Sedem (s številko: 7) spojev je bilo prekinjenih. Za sedem spojev je potrebno 14 žic, za katere pa ne vem, kako jih povezati. Tako na hitro: dobrih 135 tisoč kombinacij moram preveriti. Ali pa se usesti, malo premisliti in logično sklepati. Večino stvari sem uredil, samo CAN bus mi je še ostal.

zanimiv hribček v zalivu kjer smo danes prespali

naš zaliv v jutranjem soncu pred dežjem seveda... avgust naj bi bil najbolj sušni mesec v letu ...

hiše v zalivu ... zvečer je bila nekaj časa kar glasna glasba

resort zraven našega zaliva deluje kot zapuščen oz. ni videti turistov

ribiča pred reefom pobirata mreže ... pogled direktno v sonce

med plovbo ...

mini motujček, velik le toliko, da zraste na njem manjše drevo ... kar veliko je bilo videti tega

pearl farm ... kmetija bisernic

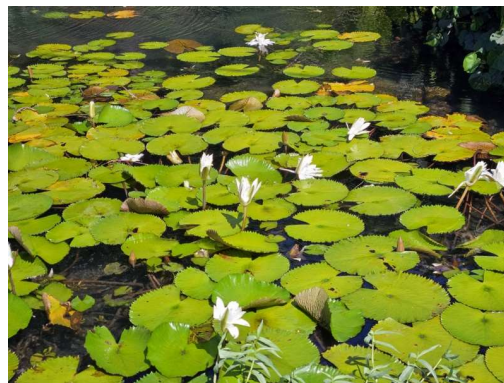
kar krepko je pihalo in dež vmes med plovbo do marine Apoiti

marina Apoiti je namenjena skoraj izključno le za čarter podjetja

Mala na boji; kasneje smo se morali prestaviti, ker je ta od čarterja; dinghi moraš privezati spredaj na pomol, zadaj na bojico

med potjo po vasici večkrat videni lokvanji

20. avgust 2024, torek

Raiatea, FP

Danes je na sporedu Tour de Raiatea. Rentič je pol cenejši, kot na Huahine, kavcija je desetkrat dražja. Ker v planu nimamo zaletavanja, je to ugodno. Avto je enak. Mini Renault, Twid po imenu. Pa gremo.

Na jugu otoka si ogledamo (predvsem mene to zanima) popolnoma novo mini lučico s stebrički za vodo in elektriko na kartico. Položeni so mooringi in ena devet metrska domačinska jadrnica je notri. Prostora je okoli osem plovil plus dve barki na zunanji strani pomola. Z nekaj truda bi se tudi mi lahko splazili na privez. Ampak. Lučica je sredi ničesar, brez rentiča tukaj nimamo kaj početi. Rentič je na voljo samo v okolici letališča, na diagonalnem koncu otoka. Druga težava je, da je lučica namenjena lokalni skupnosti in za privez se je potrebno zmeniti s poglavarjem. V tahitiščini ali vsaj francoščini. Kje kupiti kartico za elektriko in vodo, wikipedia ne ve, AI pa še manj.

Sledi vzpon na prelaz z razgledom na pol otoka. In opozorilo v francoščini, da se na poti ne ustavlja avta in ne hodi v naravo, ker tam živi huda mravljica, ki ima šest črnih nog.

Nadaljujemo ob obali in spotoma vidimo ob cesti tablo, da je tam vanijjeva farma. Zabremzamo, sprehodimo se do kmetije in zelo razgledan Polinezijec nam vse o vaniliji lepo razloži. Podari nam tudi nekaj sadja iz svojega drevesa. Ko pa (končno) pride tema nakupa vanilije (kar je bil naš osnovni motiv obiska), zajeclja. Ženo mora vprašati, če sme. Imata namreč pogodbo, da vse izvozita v Francijo. Šefica dovoli in tudi določi ceno. Sindikalno ceno, evro in pol na gram.

Naslednji postanki so namenjeni foto sešnom koralnega obroča okoli otoka. Tudi ogled Unescovega maraeja je na sporedu. Zame. Vesna in Jan sta si to ogledala z dingijem. Jaz sem se vrnil v avto suh.

Nakup nečesa na štantu ob cesti je bil uspešen, čeprav se je na koncu izkazalo, da ne gre za pasijonko. Ampak nekaj boljšega, meni Vesna, čeprav ne ve, kaj to je. Ni se pa obnesel obisk hiše iluzij. Nekaj optičnih prevar za veliko denarja. V Ljubljani je za praktično iste solde na voljo precej boljše hiša iluzij. Na biserni farmi ta mesec nimajo predstavitve pridelave biserov, le prodajalno biserov in ostalih souvenirjev. Nekaj so prodali.

Potem se začnejo težave, ki so za Polinezijo precej značilne. V downtownu glavnega mesta bi mi nekaj pojedli. Pa se ne da. Na obrobju pa še manj, tam sploh ni oštarij. Tout est fermé. Končno le najdemo slaščičarno, kjer imajo sendviče in množico sladic. Paiement en especes seulement, keš-onli, torej. In po sprehodu pridemo še do prodajalne alkohola z mizico pred vhodom in točenim pivom pri blagajni. Le embalaža je samo majhna. S Švicarjem, ki je tukaj tudi z barko potem pljučkamo in klepetamo za edino mizico. Ko pa nam zaprejo tudi to rešilno bilko, se počasi prestavimo h Kitajcu na večerjo. Večerja je bila zanič, pivo pač ne. Točeno je bilo v veliko embalažo. Domov vozi Vesna.

Med večerjo je pristala mini kruzerica in njej v čast so lokalni bobnarji na obali blizu oštarije veselo in glasno zabobnali. To je bilo v redu.

nova lučica, v njej samo mala jadrnica

razgledna točka na okoliške hribe

trenutno prazne njive

pearl farm

od daleč čisto drugače videti kot je realnost

žalosten pogled

hiša iluzij...kar krepko nagnjena hiša

pozor hude mravlje

kar nekaj predelanih tovornjakov v avtobuse smo videli; nismo se pa zanimali ali je to le za šolarje ali za vse ljudi

polinezijka počiva

pristanišče v Utuora (glavno mesto otoka Raiatea)

domačini bobnajo...kmalu zatem smo videli pristati kruzerico

21. avgust 2024, sreda

Raiatea - Tahaa - Raiatea, FP

Jan in Vesna oddingirata po nakupih (spet), natočita bencin in vrneta avto. To gre gladko (razen tega, da je najbližja črpalka v statusu "trajno zaprto" in gugl tega ne ve). Zaplete se potem pri plačilu boje. Možakarja inkasanta ni in pride, ko pač pride. Alternativno ji prijazno svetujejo, da se lahko sprehodita (z vso robo iz trgovine) v mesto in tam uredita plačilo. Alternativa ni bila sprejeta kot možna opcija. Kakorkoli, možakar se čez nekaj časa le vrne in reši Vesno pred nekaj urno hojo.

Potem se začne kalvarija, čeprav mi tega takrat še ne vemo.

Plan A. Odpeljemo se na snorkljanje. Miljo ali dve je do tja. V veter. Poje motor. Ampak, tam preveč vleče. Konstantno je 6-7 Bf, 25-30 vozlov.

Plan B. Gremo miljo ali dve dalje za motu, kjer se je naslednja možnost. Tudi tu je preveč vala.

Plan C. Še miljo ali dve naprej je že na severni strani Tahaa in tam se bomo ustavili, skriti za Ženskim otočkom (Motu Vahine). Ampak, tam veter vleče okoli Tahaa in je lokalno torej iz druge strani. Spet je preveč vala.

Plan D. Še nekaj milj dalje smo že na zahodni, odvetrni strani Tahaa. Tam je zatišje za otokom, na reefu, kjer se snorklja pa je morje razpenjeno. Počasi mi gre ta veter že na živce.

Plan E. Nič snorklanja, gremo na bojo in potem z dingijem v floating bar. Ampak, boje so zasedene.

Plan F. Iščemo dalje. Zavijemo v zaliv, kjer so boje za stranke Tahaa Vanila Tour. Tam sva enkrat že bila in sva lahko ostala preko noči, ne da bi nama bilo potrebno iti na izlet. Danes je situacija drugačna. Boje sicer so na voljo, vendar zvečer pridejo gosti in preko noči ne moremo ostati.

Plan G. Nekaj milj dalje (spet samo nekaj milj, sic!) je oštarija z množico boj. Pokličemo, boje so proste, nam zagotovijo, oštarija zaprta (tudi to nam zagotovijo). Realnost je delno drugačna: oštarija je zaprta, boje so zasedene.

Plan H. Ura je že pozna, kar nazaj na isto bojo bi se vrnili, kot smo že bili zadnja dva dneva. Pa ne gre, sedaj je že zasedena, izvemo po telefonu.

Plan I. Na enem mestu pred koralnim obročem najdem na satelitskih posnetkih primerne globine za sidranje. Previdno zapeljem tja, globina se digitalno dvigne iz 40 metrov na 4 metre, kar je obetavno, vendar je dno prepredeno s koralami in sidranje brez, da bi se zapletli, ne bo možno.

Plan J. Sidramo se v globino 25 metrov pred boatyardom. To je nekaj, čemur sem se želel izogniti, pa mi ni uspelo.

Take gužve nisem pričakoval. Tako je, kot v Dalmaciji. Gnus. Jutri se premaknemo na Bora Bora, če se vreme ne sfiži. Kakor berem, je tam še huje, kot tukaj. Nekateri vse skupaj primerjajo s Hunger Games. Ali pa z rimskim Kolosejem. Upam, da nam uspe vsaj plan K, ne bi rad preverjal vse do plana Z.

Sidrani smo manj kot miljo od včerajšnje lokacije, prepluli smo jih pa preko 30. Otok Tahaa smo si ogledali iz vseh strani, celo pristali smo tam, na obalo pa nam ni uspelo stopiti. Dan, ki ga bom poskušal čim prej pozabiti.

po 11 letih si spet ogledujeva Tahaa...tokrat žal izključno le iz morja

simpatični motuji, žal preveč vala, da bi se ustavili in snorkljali

pokrajina na Tahaa enaka kot na Raiatei

pearl farma, za obiskovalce brezplačna boja, a samo za čas ogleda

pogled na Bora Bora iz Tahaa

velike cerkve za malo ljudi

na nekaterih motujih Tahaa so manjši resorti

rožice iz Raiatea

Raiatea sidrišče ...nora gužva

Raiatea sidrišče ...nora gužva

22. avgust 2024, četrtek

Raiatea - Bora Bora, FP

Še včeraj je bilo napovedanega okoli meter vala, danes je napoved spremenjena v meter in pol. Kljub temu izplujemo na Bora Bora in na naše veselje je obveljala včerajšnja napoved. Plovba je bila prijetna, kolikor je pač na oceanu lahko prijetna. Veter smo imeli precej od zadaj in samo na prednje jadro smo čisto spodobno pluli. Zame je bilo sploh prijetno, pri trimanju jader mi je Jan lepo pomagal.

Bojamo se na najbližjem bojišču, boj je veliko in gladiatorski boji se niso ponovili. Logično. Te boje so plačljive in cena je skoraj hrvaška. Plačljivo s kartico, se razume. Morje je lepo, turkizno, kot se za najlepši otok na svetu (tako piše v prospektu) spodobi.

Prva stvar je skok v morje. Vreme je primerno, v zatišju motuja je mirno. Po dolgem času! Nazadnje smo plavali še na Toauju. Jan in Vesna gresta z masko v lov za morskimi psmi. Lov je bil uspešen. Skoraj uspešen, kajti tudi Jan ne plava dovolj hitro, da bi kužka lahko ujel in pobožal. Plaval je v družbi treh srednje velikih šarkijev. In tako je dodal še eno kljukico na to-do listi letošnjih počitnic v Francoski Polineziji.

Naslednjo kljukico je narisal po kosilu-večerji, ko je peljal dingija na sprehod do bližnjega motuja. Pri izogibanju koralnim glavam je skoraj povozil ogromnega skata. Torej se tudi na turistično eksploatiranem otoku lahko še vedno najde tudi kakšno zanimivo morsko bitje. Zaenkrat se nam Bora Bora kaže v lepi luči.

približujemo se Bori Bori

že od daleč je videti resorte, te hiške so menda samo 1000 eurov na noč :)

sidranje je od leta 2019 na Bora Bora prepovedano ... sedaj plačljive boje

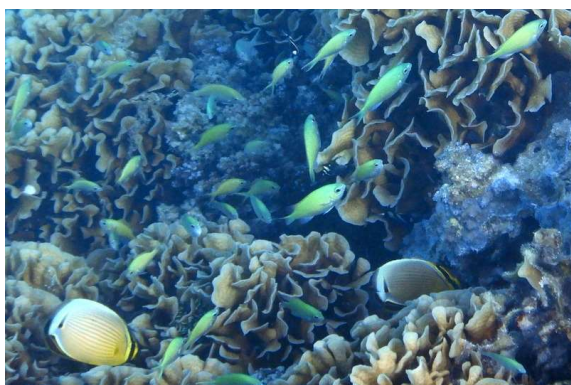
desno naša Mala večina plovil je katamaran, tudi najbolj primerno za te konce zaradi globine

morski pes s spremstvom :) ...

Jan lovi morske pse ...

drugače pa bolj malo življenja na koralnih glavah, če primerjam zadnje videno na atolu Toau

23. avgust 2024, petek

Bora Bora, FP

Po zajtrku je na sporedu hafen kino (Petra, hvala za sočen izraz!). Na sosednjem čarterskem katamaranu je nastanjenih neskončno prebivalcev z obešeno majčkeno (30x40 cm) francosko in ogromno (hišna velikost) bretonsko zastavo. Jutro je nevihtno. Porcije dežja so konkretne. Sosedje se kljub temu odločijo za izlet v dežju. Na sosednji motu (ki je itak privaten in se naj ne sme). Nekaj jih odkajakira, šest se jih usede na dingija in odveže. Dekleta so v nevihti oblečena v puloverje. Motor seveda ne vžge. Veter jih nosi stran od barke in po nekaj minutah končno vžgejo vesla. Ampak. Veter je močan, dingi je težak, vesli sta samo dve. Na koncu večina moške posadke poskače v morje in odplava nazaj, eden pa nekako z damami na krovu le privesla domov. V nadaljevanju dopoldneva pustijo dingi pri miru in plavajo raje okoli barke. Pametno.

Po dežju posije sonce. Odvežemo se in obplujemo Bora Boro po dolgem in počez. Jaz si ogledam bojišča (precej so polna, se pa povsod še najde prosta boja ali dve), Jan si ogleda hotele. Tudi tistega, kjer je na Bookingu našel ponudbo za 106.000 evrov. Za najem, ne nakup. Za en teden.

Popoldan se vreme čisto lepo uredi in večji del posadke se odpravi pod vodo. Jaz se odpravim delat vodo. V okolici barke ni kaj veliko za videti, pa se hitro vrneta in odpravita na izlet z dingijem na bližnji motu. No, ob bližnji motu. Pod vodo. Pod vodo med motujem in reefom. Tam je v redu, povesta. Vrneta se utrujena, tok, ki sta ga morala premagovati je bil kar močan.

Pred spanjem zakurimo, spečemo, pojemo in ugasnemo vsak v svoji postelji.

nekaterne hiške imajo še jacuzzi

hišica pri hišici ...

peščene plaže

glavno mesto otoka Bora Bora je Vaitape

zelo veliko različnih resortov kjer so cene odvisne od blagovne znamke hotela

na tem koncu je res bilo veliko podvodnega življenja

picasso ... končno kristalno čista voda, nizka globina; ampak v vsaki dobri stvari se vedno najde kaj slabega... tokrat je bil tukaj tok zelo močan

sva želela priti v eno mini laguno, pa nama ni uspelo, ker ni bilo prehoda; tok je bil pa kar močan

hitiva nazaj na Malo, da ne bo prepozno za roštilj

24. avgust 2024, sobota

Bora Bora, FP

Končno je dan z manj vetra. Ostanemo, kjer smo. Današnji program je podoben, kot je bil včeraj popoldan. Kopanje in snorklanje. In črpanje vode iz vodnjaka v vodni tank.

Jan in Vesna po zajtrku oddingirata na reef. Danes drugam, kot včeraj. In danes je precej bolje. Pravi koralni gozd. Ni pa šarkijev. No, teh tudi včeraj ni bilo. Tri ure ju ni bilo nazaj. Toliko časa že dolgo nista bila pod vodo. Po povratku sta lačna in utrujena. Torej je danes žar za kosilo in ne za večerjo.

Vse je pripravljeno, da zakurim, ko mi Jan tako na hitro omeni, da je na prednjem jadrju nekaj čudnega. Menda sta to z Vesno videla že pred dnevi in pozabila povedati. "Nekaj čudnega" pomeni, da prednja pripona visi samo še na pol vijaka. Ajoj! Seconds to disaster! Matica se je odvila in izgubila nekje v oceanu. Zgolj Moani se imam zahvaliti, da pripona ni odletela in da sem lahko z vzvodom vrnil vijak na pravo mesto ter da sem imel še eno tako veliko matico za popravilo. Zadnjo.

Pred mrakom peljeva z Janom dingija na sprehod po laguni in spotoma vidiva množico skatov, kako plavajo v pol metra globokem morju. Toliko na kupu jih nisem videl prej v celem letu.

Pred spanjem Jan in Vesna kupita še rentiča za izlet po Tahitiju in Mooreji. Kar nekaj živcev je šlo Janu v franže, ker je bila Vesna živčna in narobe tipkala po njegovem nareku.

po dolgem času spet nekaj podvodnih fotk

koralni vrt pravijo temu tukaj ...bil je pravi koralni gozd...mimogrede si lahko zavil na napačno pot in se moral vračati, ker ni bilo prehoda

sem in tja je bil močan tok in si moral paziti, da te ne vrže na korale

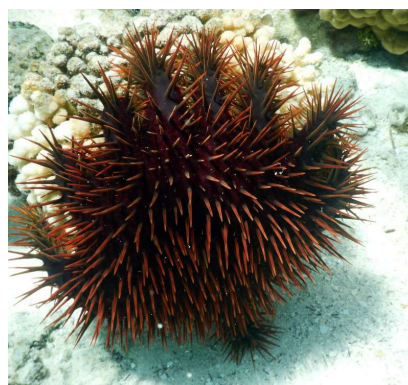

cele jate t.i. igle

plavanje v nizki vodi, ponekod manj kot meter, ni lahko: paziti moraš, da se ne podrsaš ob korale, da te ne odnese tok, hkrati pa uživati v podvodnem svetu in narediti kakšno fotko

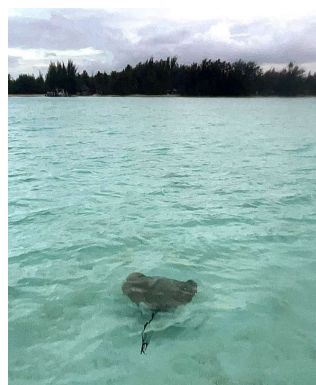

spet ogromna bodičasta morska zvezda (Crown of thorns)

ta vrsta rib je lezla iz mivke ven

jata skatov, fotografirano z dinghija... ko sva snorkljala, ni bilo nobenega na spregled, ko pa sva bila v dingiju pa veliko

25. avgust 2024, nedelja

Bora Bora, FP

Ponoči je začelo pihati, jutro je oblačno, za plavanje ni primerno. Po zajtrku se odločimo, da se premaknemo na bojišče pred Bloody Mery. Skoraj dve uri cikcakamo med koralnimi plitvinami in preko sipin z dva in po metra globine. Vendar, ko pridemo na cilj, so vse boje zasedene. Oblaki se tanjšajo in morda bo primerno za plavanje. Gremo na reef. Ampak. Na bojišču ob reefu so spet vse boje zasedena. Ne preostane man drugega, kot da se vrnemo na boje pred oštarijo s prijetnim imenom Bora Bora Yacht Club.

Dingi privez za en dan stane 25 evrčkov. Vključuje pa sanitarije, WiFi in še nekaj malenkosti. Stvari torej, ki jih ne potrebujemo. Precej neuporabno za nas. Razen dejstva, da je to tudi konzulmacija za večerjo (če se naroči resno hrano in ne tapase ali pizzo). Na večerjo pa bi šli.

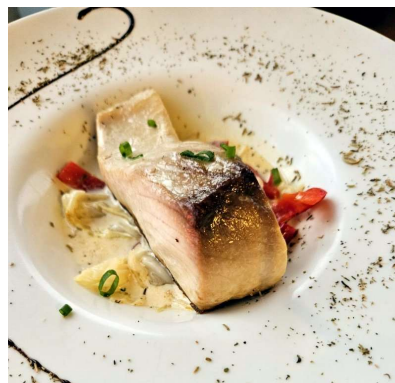
Po sprehodu do metropole Bora Bore, kjer z Janom v downtownu preveriva na privezu 1 terminala A luke Vaitape (največje luke otoka), kdaj in od kod v torek odpelje Air Tahiti Bora Bora shuttle na letališče (ki se nahaja na enem izmed

motujev). Predvsem naju zanima, kdaj je potrebno biti na shuttlu. Ostalih stvari ne moreva preveriti, Danes je namreč nedelja. In ob nedeljah je v s krščanskim enoumjem zasvojeni Polineziji vse zaprto. Razen kitajskih trgovin, jasno.

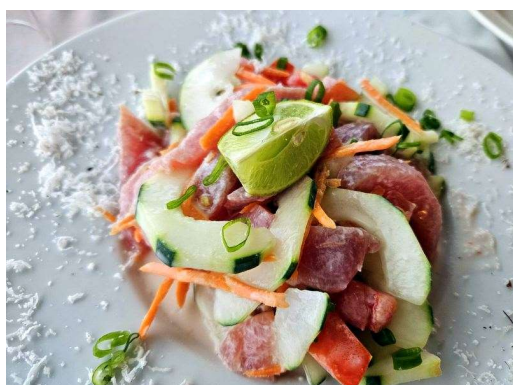
Po povratku s sprehoda se Jan odpelje po Vesno, jaz parkiram svojo rit v oštariji in v veselih uricah naročim točeno pivo za 10 evrov. Čakam ga dobre pol ure, točno toliko, kot je potreboval Jan, da je pripeljal Vesno. Sledijo koktajli v času veselih uric in večerja po veselih uricah. Hrana je bila dobra, cena pa lokaciji in imenu lokala primerna.

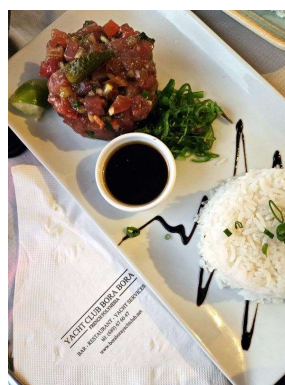
malo kulinarike iz Bora Bora yacht club oštarije ... edina odprta v nedeljo (razen resortov)

mahi mahi v vanilijeви omaki

tuna z zelenjavo v kokosovem mleku

tuna tartar z algami

tataki tuna z zelenjavo

kokosova pita z vanilijevim sladoledom.... ocena hrane: 5, vse odlično

26. avgust 2024, ponedeljek

Bora Bora, FP

Po sončnem vzhodu počakamo, da je kruh pečen. Potem pozajtrkujemo. Po zajtrku greva z Janom na obalo, Vesna ostane in se posveti dedevejanju. Rezultat? Ura je skoraj poldne, ko sva privezana na pomolu Bora Bora Yacht Cluba. Odšpancirava do rent-a-bicikel, kar ni prav blizu.

Tam se pa zaplete. Nikogar ni. Iorana na ves glas ne pomaga. No, pomaga toliko, da se mimo primaja sosed in pokliče rentabicikletarja. Potem se zaplet tudi hitro odplete. Nou-probleme, izjavi nekdo v spodobni angleščini na sosedovem telefonu. Izberita si kolesi, denar za najemnino dajta sosedu in do večera enkrat se vrnita. Simpl.

Nameniva se obvoziti celoten otok. Triintrideset kilometrov. Računava, da se bova med potjo lahko večkrat ustavila v različnih oštarijah, odpočila in okrepčala. Račun brez krčmarja. Oštarij praktično ni. Sploh pa jih ni odprtih za hrano sredi popoldneva. Nekajkrat dobiva pijačo, enkrat v fastfuddžinjici, enkrat v mikro (no, nano ali celo piko) trgovini brez hladilnika in enkrat nama domačin ob cesti prodaja plastenko vode. Voila!

Ko narediva krog okoli otoka se usedeva v gostilnico (ki je itak popoldne zaprta za hrano), popijeva pивce (al pa dva) in pojeva sladičko. In čas je za povratek v Yach Club, če želiva ujeti vesele urice. Ujameva jih zelo na tesno. Vendar, jih! Jan oddingira še po Vesno in sledi zadnja skupna večerja na Bora Bori. Vse je odlično, pašteta za predjed, riba, školjke in račka za glavno jed in francoske palačinke s sadjem za sladico. Le mojito vrnemo in ga zamenjamo za virgin mojito.

Pred spanjem je nekaj hude krvi. Logično. Vesna in Jan pakirata. No, na koncu je vse urejeno, le namesto v en kufer je roba spakirana v dva.

čez dan sta fanta kolesarila in nič fotk naredila tako, da bo fotografsko obarvana le kulinarika ... mojito z alkoholom in brez ...loči se po tem koliko eco slamic imaš

predjed gosja pašteta

Tone si je zaželel račko z gratiniranim krompirjem

scalops z neko sadno omako

27. avgust 2024, torek

Bora Bora, FP

Danes je za mene dan slovesa. Vesna se bo od Jana poslovila jutri. Na Tahiti sta se namenila in to izgleda logistično kar zapleteno. Najprej, ob sedmih zjutraj, z dingijem v več etapah na obalo, kjer se uradni dingi pomol odpre šele ob desetih. Pa je šlo. Potem s taksijem do luke. Taksij na bora Bori ni najbolj običajno prevozno sredstvo (prevladujejo vodni transporti med letališčem in resorti na motujih) in se je potrebno za prevoz zmeniti dan v naprej. Tudi to je bilo brez pripomb. Sledi

prevoz s ferryjem iz luke na motu, kjer je letališče. Mine nesteresno. Tudi letalo ne zamuja in na Tahitiju sta celo malo prej, kot po voznem redu. Prevzem avtomobila v Papeeteju je že bolj običajen in nastanitev v hotelu sploh.

Potem se oglasita na carini in dobita papirje za točenje duty free goriva in v čendlariji kupita rezervni del. Ampak, ne dobita vse. En kos manjka in ga iščeta po celem mestu. Po treh urah obupata in se odpravita na turistično potepanje po otoku. Škoda, za te zamujene minute.

Turizem vključuje ogled slapov, črne plaže, starega svetilnika in nekaj miradorjev. Vključuje pa tudi vožnjo skozi tropski gozd po tropsko razriti cesti. Ona dva in tovornjakarji so edini vozniki. To sicer ni bilo načrtovano, malo sta zašla, je bilo pa zanimivo. Kot turistična dejavnost šteje tudi večerja v mestni marinski restavraciji.

Jaz preživim dan delovno. Malo pospravljam, menjam olje in vodne filtre, delam vodo, grem se električarja. In zvečer po res dolgem času pogledam film na Netflixu. Na obali je polinezijski šov. Nisem vedel, da bo. Ko je že potekal, se mi pa ni ljubilo preobleči in oddingirati v Yacht Club.

letališče na Bora Bori je na drugem motuju (Mute) in se je treba peljati s shuttlom

na letališče BB prileti /odleti vsak dan vsaj 5 manjših avionov, dve letalski družbi

danes sva vozila po vzhodni strani Tahitija; na sliki svetilnik iz leta 1867

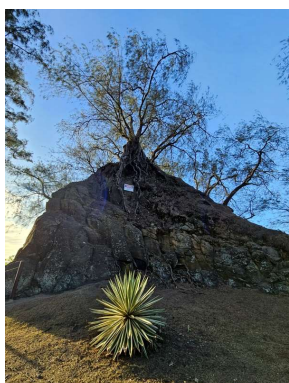
ogled treh slapov

sami slapovi nič posebnega, meni bolj zanimivo tropsko rastlinje, ki raste pri slapovih

ena izmed črnih plaž

Ta Hai ...skala visoka 20 m

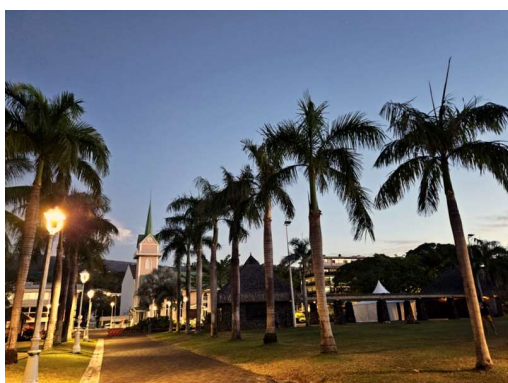
surferska črna plaža

nekaj veslaških klubov je videti, zvečer pa kondicijski treningi v mestnem parku

mestni park zelo urejen vključno s sanitarijami in tuši; nekateri se sproščajo ob jogi

park pri mestni marini

za zaključek dneva malo mezice pri mestni marini

28. avgust 2024, sreda

Bora Bora, FP

Ekspedicija na Tahitiju je Tahiti zapustila zgodaj zjutraj. S prvo ladjo se Jan in Vesna odpeljeta na Mooreo. In potem z avtom naokoli po otoku. Avto sta vzela s seboj na ladjo. Najet je bil pri firmi rent-a-wreck. Šoferjeva vrata se lahko odprejo samo od zunaj. Kako to izgleda, če je šofer sam v avtu, bo Vesna preverila, ko Jan odide. Pa ni bila žabica na zunanji strani vrat in prtljažnik za smuči na strehi, kot na nekem drugem avtomobilu.

Moorea je turističen otok, zato je najprej potrebno preveriti, kakšne so plaže. V redu so. Z morja sledi vzpon na višinsko razgledno točko. Z avtom to ni naporno. Še posebej, ker sta se vmes ustavljala in si pogledala tikije in cerkve. Religiozne objekte, torej.

Najbolj zanimiv je bil ogled tovarne sokov. Ogled je prost, sprehajati se je možno po podestu in si pod seboj ogledovati celoten proizvodni proces. Le polivinilasto kapo je potrebno nositi preko las. V tovarni eko sokov, hmmm... Ampak. Zanimivo. Še najbolj je zanimiva degustacija. Na izhodu je seveda souvenirdžinica in tukaj kot souvenir prodajajo sokove. Logično. In ananasovo vino. Malo manj logično, a zato še toliko bolj zanimivo.

Čas na Moorei je omejen, opoldne je potrebno nazaj na ferry. Tokrat se ladja kar gunca na valovih, je pa zato tudi precej hitrejša, kot jutranja. Človek bi mislil, da je jutranji kapitan še dremal in vozil počasi, pa ni tako. Ladji sta različni.

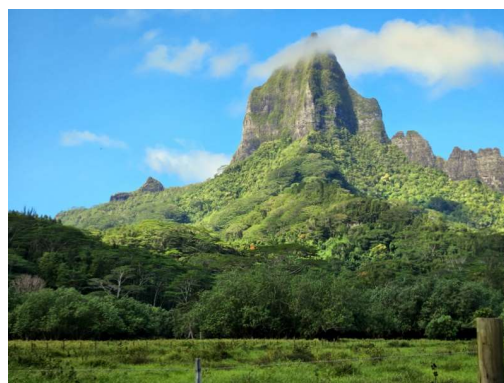
Popoldan je namenjen spet Tahitiju. Tako kot je bil že včerajšnji dan. Kaj veliko novega ni za videti, jama, tikiji in cerkve. Zato je pa na koncu na sporedu še zadnje plavanje na višku zime na južni polobli v toplem tropskem morju Francoske Polinezije.

ko pade mrak, se preselita v oštarijo. Kar težko jo je bilo najti. Ob tej uri so polinezijske še zaprte, v kitajsko ali italijansko pa ne bi šla. Pa jo na koncu le najdeta. Danes se večerja začne z margarito. Dan se zaključi s skokom v hotel, pakiranjem kufra za domov in odhodom na letališče. Še Vesna se poslovila od Jana in spet sva sama.

Jaz sem ta dan preživel v prečudovitem zalivu na Bora Bori. Prečudovitem!

Moorea: tiki village je bila zaprta zgodaj zjutraj

Moorea, čudoviti hribi

Moorea

Moorea = ogromen fikus

Moorea=Pao pao

Moorea: ogled tovarne sokov, likerjev, ruma

ogled tovarne in degustacija sokov, likerjev je brezplačna; če hočeš pa lahko kupiš tudi njihove izdelke; zanimiv produkt ananasovo vino

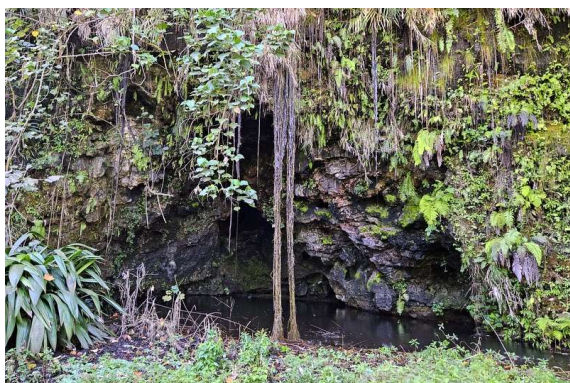
Moorea:desno Sofitel resort, v ozadju Tahiti

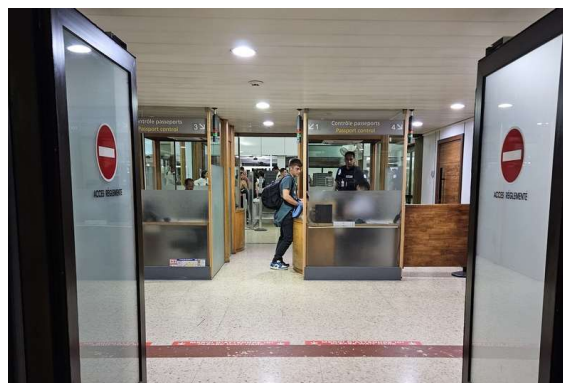
Tahiti : katedrala

novodobni tiki: na eni strani predstavlja moškega, na drugi pa žensko (spolni organi)

Tahiti: nujno videti jamo ... ajoj kakšen nateg; še dobro, da nikjer ne računajo vstopnin

Jan sam odhaja na dolgo pot .. najprej Tahiti-LA, potem LA-Pariz in nato še Pariz-Ljubljana

29. avgust 2024, četrtek

Bora Bora - Raiatea, FP

Včeraj je bil Jan v Francoski Polineziji, danes je v Združenih državah, jutri bo v Franciji. Hja, tako je to, če potuješ proti vzhodu. V obratni smeri je vse skupaj doživel v enem dnevu.

Midva sva ves ta čas v isti državi. Z dopoldanskim letom se Vesna vrne na Bora Boro. Ampak, da pride z letališča, mine ura in pol in popoldan je že, ko se končno le odveževa z boje in v lahнем vetru izplujeva iz lagune v ocean. Na bojišču, ki je bilo še včeraj popolnoma zasedeno, je ostalo le še nekaj bark. Danes je po dolgem času najbolj primeren dan za jadranje proti vzhodu in to je večina izkoristila. V 3 Bf bočnega vetra in izredno malo mrtvega vala lepo drsiva proti Raiatei. Točno ob mraku se sidrava na zahodni obali za koralnim grebenom na tri metre globokem platoju iz bele mivke. Ponoči ne bo vetra, in če ga tudi jutri še ne bo, se bo dalo lepo posnorkljat.

Tema je že, ko nekaj malega pojeva in popijeva in se hitro spraviva k počitku. Dan ni bil naporen, je pa tempo dogajanja toliko padel, da je pomanjkanje adrenalina naredilo svoje.

zajtrk s svežim lokalnim sadjem

pogled na Tahitisem imela pa neroden sedež, ves čas gledala propeler

najino današnje sidrišče na Raiatei ...ribiči so dolgo v noč lovili

pa še nekaj fotografij od včeraj: Tahiti = surferska črna plaža kjer se je tudi Jan zadnjič v FP kopal oz. bolj metal v valove

Tahiti: krepka meza na francoski način

Tahiti: pri mestni marini odprtih samo nekaj lokalov (presenetljivo kako je večina lokalov zaprtih)-na sliki glasbena skupina igrala od polinezijskih do šansonov in rock scene

replika tradicionalnega plovila, postavljena na to mesto pred dvema leti

Tahiti/Papeete, center mesta, policaji na kolesih...ne manjka pa tudi McDonald

Moorea: tudi tukaj, sredi pacifika, najstnice na telefonih ...

Moorea: misterija...vsaj deset parov japank, nikogar v morju, niti na čolnih, kje so lastniki?

Moorea, oštarija pri svetilniku: surova tuna z zelenjavo, curry, kokosovo mleko ...

30. avgust 2024, petek

Raiatea, FP

Mirna noč, lepo jutro. Le pogled v morje ni najlepši. Kristalno čista voda nad tremi metri bele mivke je nekaj, plast plavajočih alg, sluzi in kokosovih orehov pa nekaj povsem drugega. Vesno mami v morje, a jo hkrati sluz odbija. Opogumi se šele, ko vidi, da so prebivalci iz sosednje barke poskakali v morje in odplavali na izlet z maskami.

Napoved za popoldan je slabša. Veter in dež. Na tem mestu sva precej izpostavljena, čeprav ni bojazni za kaj hujšega, v plitvi vodi in globoki mivki sidro drži kot zabetonirano v dno. Pa se vseeno prestaviva na jug Raiatee, na bojo, kjer sva pred vzhodnikom skrita za motujem. Boje naj bi bile tri, pa sva videla samo eno. No, tudi ena je za Malo dovolj, drugih obiskovalcev tega odročnega kraja tako ali tako ni.

Na obali je celo nov in popolnoma zaščiten mandrač z mooringi in privezom na krmo ter stebrički za vodo in elektriko na kartice. Ena (domačinska) jadrnica je privezana in verjetno bi se lahko privezala tudi midva, če bi se zmenila s

poglavarjem v vasi. Pa sva se odločila drugače. V vasici ni nič, do mesta je uro vožnje. Avtobus ne vozi, za taksi je predaleč, rentiča pa nimava. Prav hudega vzroka, zakaj bi bila tam nisva videla. V naslednjih dneh imava na programu delo in počivanje. To se pa lažje počne, če ni motilnih elementov.

Tehouru bay na Raiatei ...naša veriga je lepo položena na mivkastih tleh

očitno je bil pred kratkih hud veter, val in potrgal rastlinje v morju in sedaj plava na površju ... malo zoprno

navkljub temu se spravim pod vodo

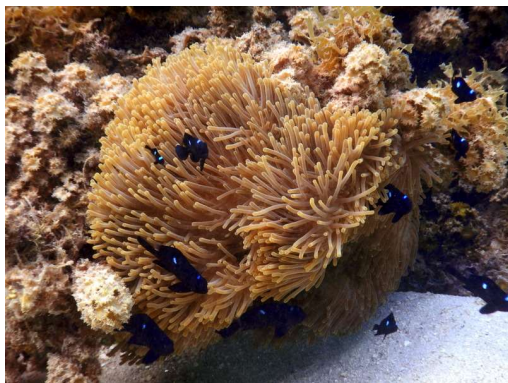
kar nekaj novih inaičic rib videla

letos prvič videla clown fish/anemon fish, ki se je ves čas skrivala

rdeča morska zvezda

Snowflake moray ... čudovita, res lepota

čas pod vodo preveč hitro mine ...bi še kar bila pod vodo, a je treba iti naprej

kar daleč proč sva od te vasice na boji (upam, da ni last kakšnega domačina)

še vedno samo ena jadrnica v mandraču

31. avgust 2024, sobota

Raiatea, FP

Zadnji avgustovski dan je vetroven in deževen. Cel ljubi dan so nevihte z dokaj močnimi sunki vetra. Je že fino, da sva na boji. Tudi, če bi bila sidrana v bližini mesta, ne bi šla z barke. Itak imava pa za delati in je tako še najbolj prav, da ni želje po pivcu v kafiču na obali. No, ta želja je v teh krajih itak precej akademska, kafičev je zelo malo.

Tudi ohladilo se je. Zima je spet pokazala zobe in današnja dnevna temperatura ni priplezala kaj dosti preko 26 stopinj. Resnici na ljubo, tudi nočna ni kaj dosti padla pod 26 stopinj.

Za kosilo je Vesna pripravila nekaj, kar je primerno za mrzle zimske dni. Šunko, panceto in klobase s kislim zeljem in krompirjem. Nekaj, kar je dokaj dober približek naši kmečki pojedini. Kar neverjetno je, da so tako hrano prodajali v trgovini na Bora Bori. Nemška hrana. Midva se nahajava pa v tropih. In še v Franciji povrhu.

Včeraj sva imela ajdovo kašo z jurčki. Tudi nič tropsko in nič francosko. Še vino po kosilu je bilo špansko, hmmm...

danes turoben dan

na BB sem v Super U kupila zelje in šunko, dodala slovenski lovor in brinje

malo popekla panceto in klobaso ... in kočerja je bila narejena ... sem pa to isto stvar že kupila na Karibih, očitno tudi Francozi obožujejo to zvrst hrane, sploh, ker se jo dobi tudi na karibih in FP

Jan mi je prinesel iz Slovenije ajdovo kašo in suhe jurčke; panceta je bila francoska ... to jed imava zelo rada, oba